

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 110ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

43 ημέρες απεργίας πείνας

Εμπρακτη αλληλεγγύη στους δύο απεργούς
πείνας - εκπαιδευτικούς της Θεσσαλονίκης

ΕΔΩ ΚΑΙ 43 ΜΕΡΕΣ, από τις 10 Οκτώβρη και μέχρι σήμερα οι εκπαιδευτικοί Δημήτρης Κούγκας

και Ελένη Παληοτζήκα βρίσκονται σε απεργία πείνας εκφράζοντας την αντίθεση στο νόμο

Αρσένη για την εκπαίδευση και ζητώντας την παραίτηση του υπουργού και την έκφραση από μέρους του μιας δημόσιας συγγνώμης.

“Παρόμοια δύσσομα μεταρρυθμιστικά νομοσχέδια ήταν η αιτία της αύξησης των αυτοκτονιών εφήβων στις προαναφερθείσες χώρες, όπως και στη Γαλλία και τη Γερμανία. Ο Ρουσό στον “Αιμίλιο” αναφέρει: “τι πρέπει να σκεφτούμε για τη βάρβαρη διαπαιδαγώγηση που θυσιάζει το παρόν για ένα αβέβαιο μέλλον, κι αρχίζει καταντώντας το άθλιο, για να του προετοιμάσει δεν ξέρω ποια δήθεν ευτυχία, που δεν θα την απολαύσει ποτέ” και συμπληρώνει ο Νίτσε στο “Ιστορία και Ζωή”: “η εκπαίδευση ξεριζώνει τα πιο βαθιά ένστικτα της νιότης, φλόγα, πείσμα, αυταπάρνηση. Μετριάζει τη θερμότητα του αισθήματος για το δίκαιο” (από το κείμενο των απεργών πείνας - εκπαιδευτικών)

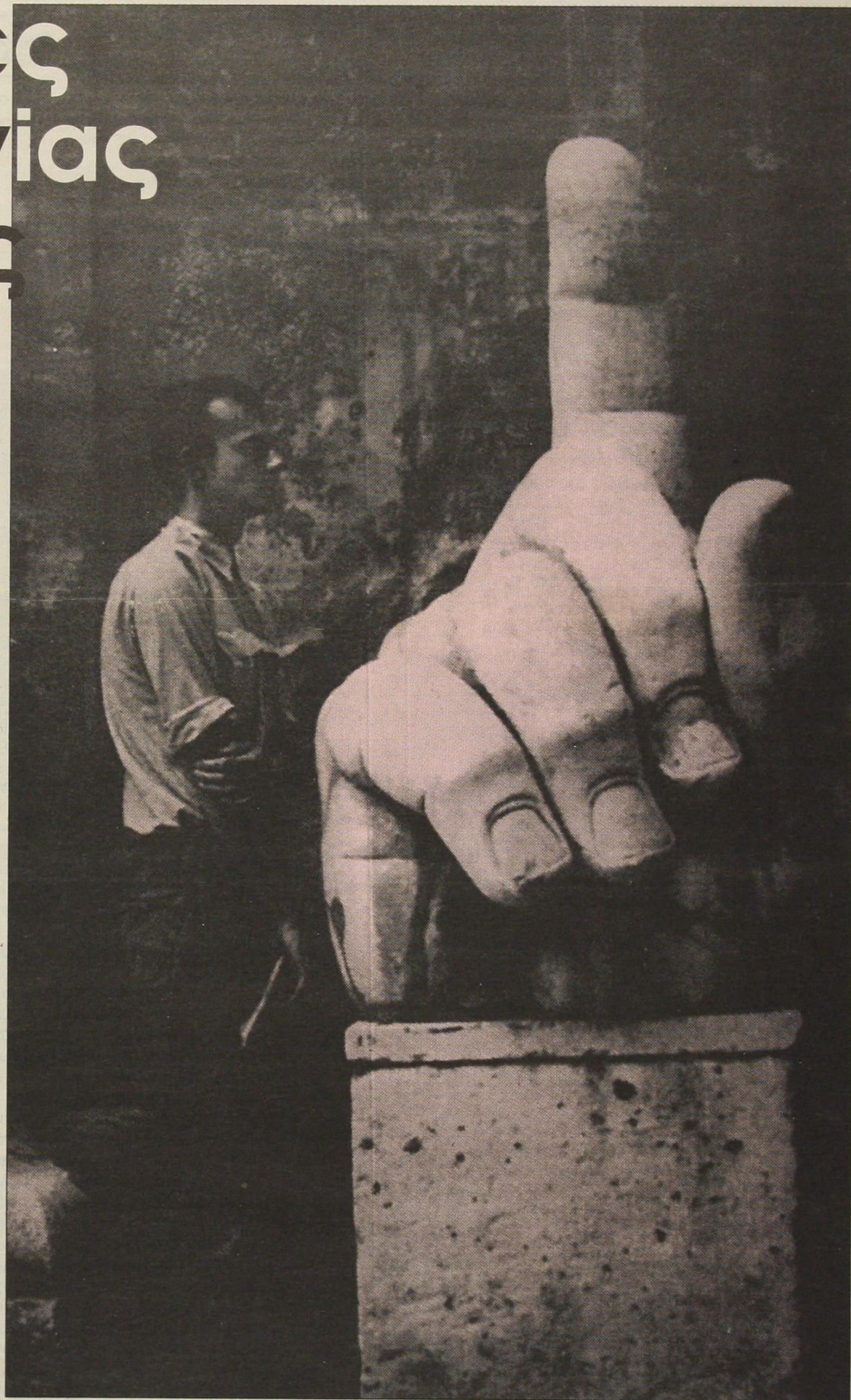
Ξαφνιάζει στις μέρες μας τόσο η αδιάλλακτη αγωνιστικότητα των δύο απεργών πείνας που βαδίζουν πλέον προς την ένατη εβδομάδα απεργίας πείνας, έχοντας όχι μόνο αρνηθεί τη γλοιώδη, κατ’ εξαίρεση, προσφορά του Ανθόπουλου, να τους διορίσει (!), αλλά έχοντας επίσης υπομείνει αρκετές αντίξοες συνθήκες, ακόμα και τραμπουκισμούς. Αν και δεν έφτασε στα αυτιά πολλών: οι άνθρωποι αυτοί δέχτηκαν επιθέσεις από “αγνώστους” στο χώρο απέναντι από το υπουργείο μακεδονίας - θράκης, όπου έχουν φτιάξει ένα πρόχειρο κατάλυμα. Οι άνθρωποι αυτοί, επίσης, εμποδίστηκαν με βάνουσο τρόπο να πάρουν το λόγο σε εκδήλωση ενημέρωσης για το νέο νόμο, με τη δικαιολογία ότι διέκοψαν την ομιλήτρια γυναίκα του Αρσένη, ενώ ήταν εξαντλημένοι από την απεργία πείνας.

“Ο σκοπός του (νέου νόμου) εί-

ναι η θλιβερή παράδοση των παιδιών στην παθητικότητα στον έσχατο βαθμό πια. Και αυτό με τη συναίνεση όλων, υπουργείου, εκπαιδευτικών, γονέων και μη γονέων, που είναι οι σχεδιαστές της παρατεταμένης κρίσης” (από το κείμενο των απεργών πείνας - εκπαιδευτικών).

Δεν ξέρουμε όμως αν πράγματι ξαφνιάζει η γενική αδιαφορία με την οποία έχει μέχρι σήμερα αντιμετωπιστεί η υπόθεση των δύο απεργών πείνας. Ούτε ίσως ξαφνιάζει η παγερή υποδοχή του νέου νόμου από εκείνους που αφορά άμεσα, πέρα από τις λιγοστές δυναμικές αντιδράσεις. Είναι γεγονός πως αυτός ο νόμος μπορεί να ανατραπεί μόνο με μία παρατεταμένη εκπαιδευτική αναταραχή. Η αδιαφορία όμως φαίνεται να κυριαρχεί. Έχει τόσο πολύ εμποτιστεί στην παθητικότητα αυτή η εποχή. Αν πράγματι αυτή η κοινωνία έχει εκπαιδευτεί, και μετεκπαιδεύεται καθημερινά, στην παθητικότητα, τότε με τη βουβή και, έστω, κατασκευασμένη συναίνεσή της θα ευθύνεται τόσο για τη μελλοντική κατάντια και τον ξεπεσμό της, όσο, βεβαίως ευθύνεται, και για το παγερό βλέμμα που ρίχνει, αν το ρίχνει καν, πάνω σε δύο απεργούς πείνας. Στις συνθήκες αυτές, αν τίποτα δε σταματήσει αυτή τη γενικευμένη αδιαφορία, θα είναι πράγματι όλοι, θύτες και απαθή “θύματα”, συνειδητοί ή ασυνειδητοί σχεδιαστές της παρατεταμένης κρίσης κάθε κοινωνικού δεσμού.

“Επιτέλους οφείλουμε να στοχαστούμε στο τι είναι παιδεία. Παιδεία πάντως δεν είναι αυτό το σκουπίδι που υπάρχει και το νέο σκουπίδι που δήθεν θα τη βελτιώσει. Η νομοθετική αυτή δολοφονία από νομοθέτες δολοφόνους, αποσκοπεί στο ρήγμα της παιδικής ψυχής. Ο υπουργός, παρά τις διαμαρτυρίες, επιμένει “μόνος φρονεΐν” (Αντιγόνη Σοφοκλή), θέλει να έχει μόνο αυτός δίκιο. Ηδονίζεται φαντασιοκοπώντας όπως ηχούν τα λόγια των Ικέτιδων του Αισχύλου: “εσύ είσαι η πόλη, εσύ είσαι η βουλή, ανεξέλεγκτος άρχοντας της

χώρας. Δεν υπάρχουν άλλες ψήφοι από τα νεύματα του προσώπου σου, άλλο σκήπτρο από εκείνο που κρατάς στο θρόνο σου. Εσύ μόνος αποφασίζεις για όλα”. Λησμονεί ότι αυτό είναι ύβρις και η ύβρις φέρνει τη Νέμεση, την τιμωρία” (από το κείμενο των απεργών πείνας - εκπαιδευτικών).

Αν η εκπαίδευση σήμερα, και ακόμη χειρότερα αύριο, ρημάζει τη γη των παιδικών μας ονείρων, ο-

φείλουμε να ξαναανακαλύψουμε πού βρίσκεται πραγματικά η παιδεία... πρώτα από όλα στους δρόμους και στις μικρές ή μεγάλες εξεγέρσεις που τιμωρούν τους κάθε λογής άφρονες εξουσιαστές. Και φυσικά παντού, σε κάθε ανοικτό χώρο, όπου οι άνθρωποι ανακαλύπτουν από την αρχή την κοινωνικότητα, τη συλλογικότητα, που από κοινού με το πνεύμα της εξέγερσης, διαπλάθει από την αρ-

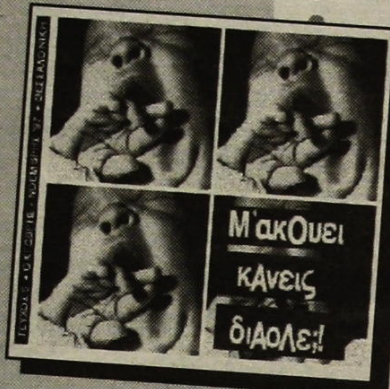
χή επαναστατημένους ανθρώπους.

Ας ξεκινήσουμε από τις μικρές εστίες αντίστασης και αξιοπρέπειας που διατηρούνται μέσα σε αυτήν την κοινωνία και ας δείξουμε την εμπρακτη αλληλεγγύη μας, και με τους δικούς μας αγώνες, στο Δημήτρη Κούγκα και στην Ελένη Παληοτζήκα.

E.B.

Κυκλοφόρησαν...

★ Το 5ο τεύχος του φανζίν "Μ' ακούει κανείς διάολε;" ξεκίνησε σαν εκπομπή μέσα από τη συχνότητα του Ράδιο Κιβωτός 92,5FM (μονοφωνικά) με αντικείμενο την πληροφόρηση γύρω από αυτοοργανωμένες δραστηριότητες και την παρουσίαση της δουλειάς κάποιων δημιουργών που κινούνται σ' αυτό το μήκος κύματος. Από τον Οκτώβρη του 1996 «απόκτησε» έντυπη μορφή διατηρώντας την ίδια θεματολογία. Κυκλοφορεί όταν το υλικό είναι αρκετό και η οικονομική μας κατάσταση το επιτρέπει. Αναζητούμε πάντοτε επικοινωνία, συνεισφορές σε απόψεις, κείμενα, υλικό και βοήθεια στη διανομή. Γράψτε μας στη διεύθυνση: ΤΘ 50908, 54014, Θεσσαλονίκη

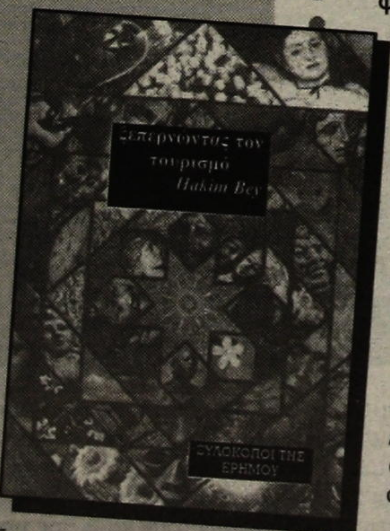
★ Από τις εκδόσεις "Ελευθεριακή Κουλτούρα" κυκλοφόρησε η μπροσούρα του Zygmunt Bauman "Ιστορική Μνήμη και Εργατικό Κίνημα".

Ο Zygmunt Bauman διδάσκει κοινωνιολογία στο πανεπιστήμιο της βρετανικής πόλης Leeds. Συγγραφέας πολλών βιβλίων που ασχολούνται με τη μνήμη, τη σύνθεση και τους αγώνες της εργατικής τάξης, το ρόλο των διανοουμένων στη σύγχρονη κουλτούρα και το πρόβλημα του μοντερνισμού-μεταμοντερνισμού, σ' αυτή τη σύνθετη που δημοσιεύθηκε στο 5ο τεύχος του βρατανικού περιοδικού Emergency, προσπαθεί να ανιχνεύσει το μεγάλο πρόβλημα της ιστορικής μνήμης των εργατικών αγώνων και πως μπορεί να υπάρξει αυτή σήμερα, ως εργαλείο πάλης, με τον κατακερματισμό και τη συρρίκνωση του παραδοσιακού προλεταριάτου. Πρόβλημα επίκαιρο και στην χώρα μας, ιδιαίτερα αν σκεφθούμε την υποχώρηση των ριζοσπαστικών αιτημάτων (για να μην πούμε την εξαφάνιση) σ' ένα εργατικό κίνημα που προσπαθεί απλώς να διατηρήσει τα ισχύοντα κεκτημένα".

★ Από τους "Ξυλόκοπους της Ερήμου" κυκλοφόρησε η μπροσούρα του Hakim Bey "Ξεπερνώντας τον Τουρισμό".

«Ο Hakim Bey, αμερικανός "αιρετικός" αναρχικός του σήμερα, ποιητής και συγγραφέας του περίφημου T.A.Z. (Temporary Autonomous Zone-ακόμα ανέκδοτο στα ελληνικά) προσφέρει αυτό τον ύμνο στο ελεύθερο ταξίδι, που κάθε άλλο παρά περιορίζεται σε "κριτική του τουρισμού"...».

Μια καινούργια ιστορία...

Αυτό που συνέβαινε μέχρι πρόσφατα στη περιοχή των καστρόπληκτων είναι μια παλιά ιστορία

Αυτή η προσφυγική αρχικά συνοικία που αναπτύχθηκε γύρω από τα τείχη της Άνω Πόλης βρίσκεται εδώ και χρόνια στο στόχαστρο των εργολάβων, κερδοσκόπων και τεχνοκρατών που επιδιώκουν την καταστροφή της με διάφορες και διαφορετικές αφορμές (ανάδειξη του τείχους της πόλης - για τουριστική αξιοποίηση, διευκόλυνση της κίνησης - με διανοίξεις δρόμων μεγάλης κυκλοφορίας, δημιουργία αποστειρωμένων-δημόσιων χώρων κ.α) αλλά πάντα με ένα κοινό σκοπό, το προσωπικό κέρδος. Και φυσικά στην προσπάθειά τους αυτή ο

κρατικός μηχανισμός χρησιμοποιήθηκε όπου και όπως χρειαζόταν, διαμορφώνοντας απ' τη μία το κατάλληλο θεσμικό πλαίσιο για την απαλλοτρίωση και κατεδάφιση των οικισμάτων και από την άλλη απαγορεύοντας στους κατοίκους της περιοχής να επεμβαίνουν στα σπίτια τους προκειμένου να βελτιώσουν τις

συνθήκες διαβίωσης στην περιοχή, αναγκάζοντας έτσι κάποιους απ' αυτούς ακόμη και να την εγκαταλείψουν. Λόγω της ανυπαρξίας κρατικών ή άλλων πόρων για τέτοιο σκοπό αυτές οι περιπτώσεις ήταν μεμονωμένες και οι προθέσεις του Δήμου και των φιλικά προσκείμενων εργολαβικών και κερδοσκοπικών συμφερόντων γενικά δεν εκδηλώνονταν.

Η ευκαιρία για το ολοκληρωτικό και άρα τελειωτικό χτύπημα δόθηκε μέσω της χρηματοδότησης της προσπάθειας "ανάβαθμισης" από τον Οργανισμό Πολιτιστικής Πρωτεύουσας. Έτσι, φέτος το καλοκαίρι τα σχέδια για μαζικές απαλλοτριώσεις και κατεδαφίσεις άρχισαν να υλοποιούνται αφού πρώτα καλλιεργήθηκε με δόλο και εκβιασμούς το κατάλληλο έδαφος. Κι ενώ οι απαλλοτριώσεις σε μεγάλο βαθμό προχώρησαν, οι κατεδαφίσεις ήταν λίγες αφού μετά τις πρώτες δημιουργήθηκαν σοβαρές αντιδράσεις από διάφορες κατευθύνσεις.

Στην ουσία αυτό που θα είχε συμβεί στα καστρόπληκτα θα ήταν μέρος αυτού που εδώ και χρόνια συμβαίνει στην Άνω Πόλη, μετατρέποντας έναν από τους τελευταίους βιώσιμους χώρους αυτής της πόλης σε μια απρόσωπη συνοικία με υψηλό κόστος ζωής, έτοιμη για σερβίρισμα στη βιομηχανία της διασκέδασης και τις τουριστικές επιχειρήσεις. Απλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση και επειδή η περιοχή είχε μείνει άθικτη λόγω της κατάστασης κα-

ραντίνας που της είχε επιβληθεί, η μετατροπή θα ήταν απότομη και σφώς πιο καταστροφική.

Αυτό που συμβαίνει πλέον στα καστρόπληκτα είναι μια ιστορία καινούργια

Κι ενώ μια επιτροπή φορέων συνεδριάζει και αποφασίζει το μέλλον της περιοχής προωθώντας "συμβιβαστικές" λύσεις ακαδημαϊκού επιπέδου που απλά θα δώσουν μια μικρή παράταση ζωής στην καταδικασμένη γειτονιά (προτείνοντας επιλεκτικά

πών και τους γραφειοκράτες των κρατικών υπηρεσιών. Τα οικόπεδα όσων κατεδαφίστηκαν να γίνουν δημόσιοι χώροι για τους ανθρώπους και όχι τουριστικό ντεκόρ για τα μνημεία. Να μην αφήσουμε τους ειδικούς να μετατρέψουν, στην καλύτερη περίπτωση, κι αυτή τη γειτονιά σε τουριστικής γραφικότητας περιοχή με "λίγους και εκλεκτούς" κατοίκους -γιατί οι γειτονίες φτιάχνονται από ανθρώπους και όχι με πορίσματα γραφειοκρατών. Οι καταλήψεις στέγης της οδού Επταπυργίου δεν αφορούν μόνο τη συγκεκριμένη γειτονιά. Είναι η απάντησή μας σ' αυτούς που συντη-

ρούν την παράνοια αυτού του κόσμου γκρεμίζοντας σπίτια ικανά να στεγάσουν άτομα που αντιμετωπίζουν άμεσα ή έμμεσα στεγαστικό πρόβλημα. Αφορά όσους-ες παλεύουν για ένα μέλλον καλύτερο απ' αυτό που άλλοι διάλεξαν για μας. Τα άδεια αυτά σπίτια ήταν η αφορμή για να εκδηλωθεί η επιθυμία να ζήσουμε και να δημιουργήσουμε σε χώρους που θα ορίζουμε ε-

μείς, χωρίς ιδιοκτήτες και εμπορευματικές σχέσεις, χωρίς ηγέτες και ειδικούς. Ενάντια στη τσιμεντοποίηση, στις απρόσωπες γειτονίες χωρίς ήλιο, πνιγμένες στο καυσαέριο γειτονίες γεμάτες φόβο για τον άλλον, γειτονίες χωρίς καλημέρα. Ενάντια στην αλλοτρίωση των ανθρώπινων σχέσεων, της ζωής στις σύγχρονες, νεκρές στην πραγματικότητα, πόλεις.

Αυτό που συμβαίνει πλέον στα καστρόπληκτα είναι μια ιστορία καινούργια. Στο χέρι μας είναι να την κάνουμε διδακτική.

Καταληψίες των σπιτιών 85Α και 69 της οδού Επταπυργίου

Αλλαγές διευθύνσεων

★ Η "Αυτόνομη Πόλη" έχει νέο αριθμό ταχυδρομικής θυρίδας. Στο εξής, μπορείτε να επικοινωνείτε μέσω της ακόλουθης διεύθυνσης: ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΟΛΗ ΤΘ 72086 16310 Ηλιούπολη, Αθήνα

★ Νέα διεύθυνση επικοινωνίας έχουν και οι εκδόσεις Discordia. Στο εξής, μπορείτε να επικοινωνείτε μέσω της ακόλουθης διεύθυνσης: DISCORDIA ΤΘ 31827 16310 Γαλάτσι, Αθήνα

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Η σιωπή των κόκκινων αμνών

Η 24Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕ-ΓΕΡΣΗΣ του '73 πέρασε με την κυριαρχία (συμπεριλαμβανομένων και των κόκκινων δεκανικών της) να θριαμβολογεί για την επιτυχή εξάλειψη κάθε ενέργειας που θα μπορούσε να εκτρέψει τον υποτονικό γιορτασμό που στήθηκε στο χώρο του Πολυτεχνείου. Ένα γιορτασμό που δεν προβάλλει (και πώς θα μπορούσε άλλωστε;) τη ρήξη που δημιουργήθηκε στην τότε εξουσία των συνταγματάρχων - και όχι μόνο - και τη βίαιη λαϊκή ανατροπή του καθεστώτος που επιχειρήθηκε. Το πανεπιστημιακό κατεστημένο, μαζί με τους φορείς της παραπληροφόρησης (ΜΜΕ) και τους κομματικούς μηχανισμούς, εξαρθρώνουν τα εξεγερσιακά μηνύματα του '73 με την απαλοιφή των νοημάτων τους και ταυτόχρονα ανασυνθέτουν μια άλλη σημασιολογική διάσταση της εξέγερσης, υπερκαλύπτοντας την ριζοσπαστικότητα με το στενό αντιδικτατορικό στερεότυπο, προκαλώντας ένα δημοκρατικό πανικό που βρίσκεται πολύ μακριά από τα ιδεώδη του Νοέμβρη. Η επετειακή λειτουργία και η γιορταστική κάθοδος των κομματικών σχημάτων αποκαλύπτουν τον παραλογισμό της αγωνιστικής ανακύκλωσης και την έσχατη εκδοχή της καριερίστικής μικροπολιτικής. Η αφέλεια των νεολαίων ενός κόμματος εναλλάσσεται με την έσχατη πονηριά του καθοδηγητή. Η εξέγερση μεταβάλλεται σε γιορτή, η κυριαρχία της πολιτικής βίας στην υποταγή της δημοκρατικής νομιμότητας και της επετειακής εκτόνωσης, η διάθεση για σύγκρουση με τους θεσμούς στο φόβο και την πλήρη της καλής και οργανωμένης παρουσίας. Οι ασυμβίβαστες τάσεις και επιθυμίες, που γεννιούνται όμως εκείνη την ημέρα, δημιουργούν κορυφαίες αντιθέσεις, οδηγώντας την αντιπαράθεση μεταξύ των ιδεολογικοπολιτικών χώρων σε α-

προσδόκητες και ακραίες προεκτάσεις καθυπόταξης, που συνήθως ασκούν με ζήλο οι τραμπούκοι του ΚΚΕ. Στον κινηματικό μας κόσμο ελάχιστα πράγματα έχουν μείνει στ' αλήθεια σοβαρά, αλλά ακόμα και οι πιο σοβαρές ανατρεπτικές απόπειρες εν Ελλάδι έχουν εκφυλιστεί ή παρανοηθεί τόσο πολύ, ώστε να μην διαθέτουν το ειδικό εκείνο βάρος που τους προσέδιδε επαναστατικό κύρος. Σαν αναρχικός πραγματικά γελάω (πικρά) με τη σοβαροφάνεια και τις προκαταλήψεις του μέσου αριστερού αγωνιστή και υπερβαίνω τα στενά όρια της περιλάλητης δημοκρατικότητας, για την οποία κόπτονται με τόσο λανθασμένο και υποκριτικό τρόπο οι ΚΚΕδες. Αυτή η ηλίθια και επικίνδυνη για τη μνήμη του κινήματος μερίκευση που εκπέμπουν πιστοποιείται ανά πάσα στιγμή στο επίπεδο του τραμπουκισμού, όπως εκδηλώθηκε τη Δευτέρα 17 Νοέμβρη. Δυστυχώς, το αποκαρδιωτικότερο στο χώρο μας είναι η πολιτική φτωχή επεξεργασία αυτών των θεμάτων, και δεχόμαστε έτσι τις περιοριστικές συνέπειες μιας τέτοιας υποβάθμισης. Η αντιμετώπιση της παρανοημένης επετείου του '73 δεν είναι πλέον δυνατή, όπως και η αποκατάστασή της (στις φωτιές εκεί όπου ανήκει). Όμως τον κόκκινο φασισμό δεν μπορούμε να τον αντιμετωπίσουμε, ούτε με πικρό χιούμορ καφεναείου, ούτε με φτηνά υπονοούμενα, ούτε με τη λαϊκή σοφία του χώρου. ΕΔΩ Η ΒΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΙΑΝΣΕΙ Μ' ΑΥΤΟΥΣ. Επιπλέον τα παιδιά που πλευρίζουν το χώρο μας και ψυλασμένα κατηφορίζουν στο Πολυτεχνείο, αντιστεκόμενοι στις επιταγές της "ευπρέπειας" του αστικοθερμεμένου αριστεροκεντρώου κινήματος, γίνονται έρμαιο σε κάθε λογής μπάτσους. Διότι η αντεξουσιαστική παρεμβατικότητα μας σε ιστορικά δακτυλοδεικτούμενες μέρες βρίσκεται δέσμη στο αυστηρό περίγραμμα της "συγκρουσιακής καθημερινότητας", που εδρεύει στην ιδεολογική και συναισθηματική μας περιοχή. Αν αυτή η περιβόητη καθημερινότητα - που μας εμποδίζει να σταθούμε στο πλάι της άγριας νεολαίας που είναι το μέλλον μας, έστω και σε λάθος τόπο και χρόνο - κοιταχτεί από μία αντικειμενική οπτική θα δούμε ότι είναι κρατικώς οικεία, απλή και μονοσήμαντη, γελοιοποιημένη εκ των έσω, κινούμενη μεταξύ μπίρας και "τσιγάρου".

Τα γεγονότα

Από νωρίς η επιτροπή για ένα ανοικτό Πολυτεχνείο είχε πιάσει θέση στην κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου μαζί με διάφορα φοιτητικά σχήματα που αντιπρόσταν στην

επικείμενη "κατάληψη" του ΕΜΠ, από το σωματείο οικοδόμων του ΚΚΕ και την ΚΝΕ, και το κλείσιμο των πυλών του ιδρύματος από τις εν λόγω ομάδες. Επίσης στο χώρο μπροστά και πίσω από την πύλη υπήρχαν γύρω στα 150 άτομα του αναρχικού και αριστεριστικού χώρου. Δύο γκαζάκια που εξερράγησαν στην οδό Στουρνάρη στο γραφείο του αιματορροφίχτρα υπουργού Οικονομικών Παπαντωνίου ήταν η αφορμή για τα μικρά κλίμακα επεισόδια. Τα πυροσβεστικά οχήματα που έσπευσαν στο σημείο δέχτηκαν την επίθεση κάποιων από τους συγκεντρωμένους με αποτέλεσμα το σπάσιμο τριών πυροσβεστικών. Σχεδόν αμέσως οι δυνάμεις καταστολής του κράτους, μαζί με αυτές του ΚΚΕ, επιτέθηκαν στον κόσμο. Άρχισαν συμπλοκές μπροστά στην πύλη της Πατησίων και στο εσωτερικό του ιδρύματος, μεταξύ του αμυνόμενου μέσα στο ΕΜΠ κόσμου και των οργανωμένων και οπλισμένων διμοιριών ΚΚΕ-ΚΝΕ που επιτίθονταν στο Πολυτεχνείο. Τελικά η κατασταλτική επιχείρηση που πήγε να στήσει το ΚΚΕ δεν πέρασε, αφού η πόρτα του ιδρύματος έμεινε ανοιχτή με τον κόσμο μέσα. Παρόλη τη δεκαπλάσια αριθμητική υπεροχή των ΚΝΑΤ και των ασφαλών που επιτίθονταν για να βγάλουν τον κόσμο έξω, οι τραυματισμοί των τραμπούκων ήταν αρκετοί. Χαρακτηριστικό παράδειγμα: κάποιος οικοδόμος που είχαν ξεμείνει μέσα στη σχολή, όταν άρχισαν οι συμπλοκές προφανώς τρομοκρατημένοι λόγω της αριθμητικής ισορροπίας μεταξύ αντιπαλεόμενων μέσα στο χώρο του ΕΜΠ, άρχισαν να εκληπαρούν για έλεος. Λίγη ώρα μετά, αφού οι συνήθειες "πυροσβέστες" επενέβησαν και τα πνεύματα ηρέμησαν άρχισε η αποχώρηση ορισμένων αριστεριστών. Δημιουργήθηκε μπλοκ στην πορεία, με αποτέλεσμα πολύς κόσμος να απαρτίσει το μπλοκ αυτό, αφήνοντας στο Πολυτεχνείο μερικές δεκάδες άτομα. Στο τέλος αποχωρήσαμε όλοι, χωρίς όμως ΝΑ ΑΝΑΓΚΑΣΤΟΥΜΕ ΑΠΟ ΚΑΝΕΝΑ, αφού και το ΕΜΠ ανοικτό να κρατάγαμε, στο χώρο του ιδρύματος είχαν μείνει μόνο οι δυνάμεις καταστολής (ΜΑΤΚΝΑΤ). Αργότερα η αστυνομία, ασκώντας τη συνηθισμένη της τακτική, κινήθηκε νεαρόκοσμο και προέβει σε προσαγωγές και συλλήψεις. Τριανταδύο άτομα προσήχθησαν σε αστυνομικά τμήματα, ενώ δεκάξι τελικώς κρατήθηκαν με κατηγορίες για φθορές και διατάραξη, ενώ δύο

από τα παιδιά για επίθεση σε περιπολικό. Την Τρίτη οι δεκάξι πέρασαν από εισαγγελία και πήραν τριήμερη προθεσμία ως τη δίκη. Οι δύο από αυτούς δικάστηκαν επιτόπου και αφού καταδικάστηκαν σε δύο χρόνια, άσκησαν έφεση και αφέθηκαν ελεύθεροι.

Στα δικαστήρια της Ευελπίδων βρίσκονταν βέβαια και οι εκφραστές της παραπληροφόρησης και της χυδαιότητας. Παρόλες τις προειδοποιήσεις που τους γίνανε για να μην τραβήξουν πλάνα από πρόσωπα, σήκωσαν τις κάμερες και άρχισαν το επαίσχυντο έργο τους. Η λήψη φυσικά διακόπηκε απότομα από τους συμπαράστατες, που πρέπει να τονίσω ότι δυστυχώς ήταν λίγοι, αφού μεταξύ των συλληφθέντων δεν υπήρχε καμιά "προσωπικότητα" του χώρου.

Υ.Γ.1: Να τονιστεί ότι παιδιά του αριστερού χώρου ήταν στο πλάι μας, όταν οι σταλινικές ορδές του κόκκινου φασισμού και των γκούλαγκ επιτίθονταν στο Πολυτε-

χνείο. Επίσης να τονιστεί ότι οι δυνάμεις του ΚΚΕ ήταν οργανωμένες με στρατιωτικό τρόπο (σφυρίχτρες, παλούκια), μοντέλο οργάνωσης που ανέσυραν από τις ματωμένες επετείες 78-79.

Υ.Γ.2: Τις τελευταίες μέρες, μετά την επέτειο του Πολυτεχνείου, η νεολαία του ΚΚΕ έχει τολμήσει να προβεί σε κάποιες ακόμη προσκλήσεις εναντίον ατόμων του ευρύτερου αντεξουσιαστικού χώρου, με αφορμή την τοιοκολληση αφίσας σε σχολές, η οποία διακωμωδεί τον εκφυλισμό της εξέγερσης του Νοέμβρη από την ΚΝΕ. Οι τραμπουκισμοί των "κομμουνιστών" ξεκίνησαν ήδη από το τρίμερο του Πολυτεχνείου, αφού οι ομάδες περιφρούρησής τους εμποδίζουν μέχρι και την κόλληση αφίσων που αφορούσαν το νομοσχέδιο Αρσένη. Να είναι σίγουροι ότι η τρομοκρατία που ασκούν θα απαντηθεί άμεσα.

Γ. Καλ.

Για τους φίλους και τις φίλες από την επαρχία υπενθυμίζουμε ότι υπάρχει η δυνατότητα αποστολής ταχυδρομικά με αντικαταβολή των παρακάτω εκδόσεων:

- ★ του βιβλίου **"Η Αιματηρή Απεργία των Μεταλλορύχων της Σερπίφου - 21 Αυγούστου 1916"**, έκδοση της Ομοσπονδίας Μεταλλορύχων Ελλάδας (1990)
- ★ της μπροσούρας **"Συνθήκη Σένγκεν: το μονοπώλιο της έννομης βίας και η ενοποίηση των μηχανισμών καταστολής"**, από την ομάδα PEKBIEM (Φεβρουάριος 1996)
- ★ της μπροσούρας **"Πόλεμος & Ειρήνη Α.Ε. (όψεις της ελληνοτουρκικής διαμάχης)"** έκδοση για τις Κινούμενες Πόλεις (Δεκέμβριος 1996)
- ★ της συλλογής κειμένων και φωτογραφιών με τίτλο **"Εξεγερμένος μεξικάνικος νότος"**, έκδοση από το Μαύρο Αστέρι (Δεκέμβριος 1996)
- ★ του βιβλίου **"...από τα βουνά του μεξικάνικου νότου-νο 2"**, έκδοση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας από Θεσσαλονίκη και Αθήνα (Ιούνιος 1996)
- ★ του περιοδικού **"...από τα βουνά του μεξικάνικου νότου-νο 3"**, έκδοση των Κινήσεων Αλληλεγγύης εν Ελλάδι (Μάιος 1996)
- ★ του βιβλίου **"Ταξίδι στο Παρελθόν"** του Abel Paz από τις εκδόσεις ΑΙΦΑ (Ιούνιος 1996)
- ★ της μπροσούρας **"M.S.T. - Ο αγώνας για τη γη στη Βραζιλία"** από τις εκδόσεις ΑΙΦΑ
- ★ των δερματόδετων τόμων με τα φύλλα της εφημερίδας από το 1 έως το 50 ο πρώτος και από το 51 έως το 100 ο δεύτερος.

• Οι μπροσούρες **"Ευρώπη: το όνομα του ονείρου"** του Lusmore και **"Η ζωή στην επαναστατική Βαρκελώνη"** του Manolo Gonzalez από τις εκδόσεις ΑΙΦΑ έχουν εξαντληθεί.

Οι φίλοι και οι φίλες από τη Θεσσαλονίκη μπορούν να βρουν τις παραπάνω εκδόσεις στο Κοινωνικό Κέντρο ΝΑΥΤΙΛΟΣ (Π. Ιωακείμ 13) και στη Βίλα ΒΑΡΒΑΡΑ (πλ. Κουλέ Καφέ) και αυτοί/ές της Αθήνας σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της πόλης καθώς και επικοινωνώντας με τα γραφεία της εφημερίδας.

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 110

ΕΚΔΟΤΗΣ: **"ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.**
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:
ΕΚΔΟΣΗΣ: **ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ**

ΓΡΑΦΕΙΑ: **ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45**
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: **(01) 64.58.112**
E-mail: **alfanarc@compulink.gr**
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: **Τ.Θ. 31809**

Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

“Το MST έχει τρεις στόχους: Τη γη, την αγροτική μεταρρύθμιση και μια πιο δίκαιη κοινωνία. Ζητά την απαλλοτρίωση των μεγάλων εκτάσεων που βρίσκονται στα χέρια των πολυεθνικών και να δοθεί ένα τέλος στην ύπαρξη αναξιοποίητων εκτάσεων γης στα τσιφλίκια, με τον ορισμό ενός ανώτατου ορίου έκτασης. Είναι αντίθετο στα σχέδια εποίκισμού, που τα τελευταία 30 χρόνια κατέληξαν σε αποτυχία και θέλει μια αγροτική πολιτική προσανατολισμένη στο μικρό παραγωγό. Το MST υποστηρίζει την αυτονομία για τις ινδιάνικες περιοχές και αντιτίθεται στον επαναχαρακτηρισμό της γης αυτών των λαών, που επιδιώκουν οι τσιφλικάδες. Ζητά τον εκδημοκρατισμό της χρήσης του νερού στις αρδεύσιμες εκτάσεις στα βορειοανατολικά, για την εξασφάλιση των γεωργών της περιοχής. Ανάμεσα σε άλλα, το MST αγωνίζεται για την τιμωρία των δολοφόνων των εργατών γης”.

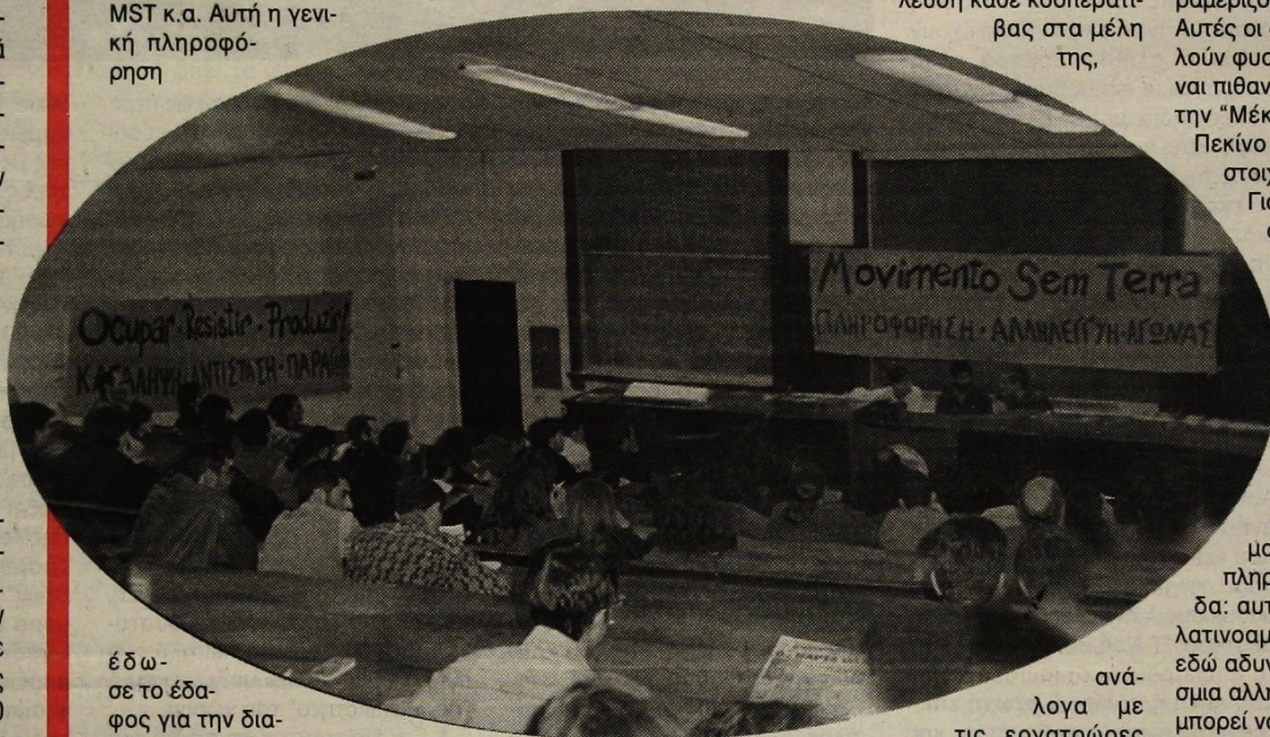
“Το MST είναι οργανωμένο σε 22 πολιτείες της Βραζιλίας. Στα 12 χρόνια της ύπαρξής του σχεδόν 250.000 οικογένειες κατέκτησαν γη. Το μεγαλύτερο μέρος των καταυλισμών οργανώνεται σε παραγωγικούς συνεταιρισμούς που ξεπερνούν τους 200 και συγκροτούν την Συνομοσπονδία Αγροτικών Συνεταιρισμών της Βραζιλίας (CONCRAB). Η άνοδος του εισοδήματος των οικογενειών που συμμετέχουν στους καταυλισμούς είναι μια πραγματικότητα στους περισσότερους από αυτούς, ειδικά σε περιοχές όπου είναι αναπτυγμένες οι αγρο-βιομηχανίες. Μια έρευνα του FAO (Οργανισμός για τη Γεωργία και τη Διατροφή) κατέγραψε πως ο μέσος όρος του εισοδήματος στους καταυλισμούς αντιστοιχεί σε 3,7 ελάχιστους μισθούς ανά οικογένεια. Εκτός από τις προσπάθειες σε αυτόν τον τομέα, το MST αγωνίζεται και για την μόρφωση, την τεχνική και την πολιτική, των αγροτών. Στον τομέα της εκπαίδευσης γίνονται τεράστιες προσπάθειες, επιχειρώντας να διευρυνθεί η ίδια η αντίληψη για την εκπαίδευση. Υπάρχουν πάνω από 50.000 μαθητές και περίπου 2.000 δάσκαλοι που είναι ενταγμένοι σε αυτή την εκπαιδευτική προσπάθεια, που έχει βραβευθεί από την UNICEF. Εκτός από τα τακτικά μαθήματα, το MST προωθεί εκπαιδευτικά προγράμματα, στα οποία κάθε χρόνο συμμετέχουν 8.000 άτομα. Αυτά είναι προγράμματα εκπαίδευσης δασκάλων και τεχνικών για τους συνεταιρισμούς”.

Διεθνισμός, αλληλεγγύη, αγώνας

Την προπερασμένη Τρίτη και Πέμπτη πραγματοποιήθηκαν στην Θεσσαλονίκη και την Αθήνα εκδηλώσεις ενημέρωσης για τον αγώνα των “Χωρίς Γη” της Βραζιλίας, εκδηλώσεις που οργανώθηκαν από τις Πρωτοβουλίες Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας. Γύρω στα 400 άτομα συνολικά είχαν την ευκαιρία να ακούσουν τον Adinaldo Nascimento (εκπρόσωπο του MST), να διατυπώσουν ερωτήσεις, να προβληματιστούν, να διαμορφώσουν μια πρώτη εικόνα για το “Κίνημα των Χωρίς Γη”.

Η εισήγηση του Adinaldo περιείχε γενικές πληροφορίες για την καταγωγή του αγώνα για τη γη στη Βραζιλία, για τις οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες στην ύπαιθρο, για τους παράγοντες που οδήγησαν στη δημιουργία του MST κ.α. Αυτή η γενική πληροφόρηση

με επιρροή”, ακόμα και σε οργανώσεις με διακρυγμένο αντιεξουσιαστικό χαρακτήρα. Επίσης, όπως μας είπε ο Adinaldo, όσοι συμμετέχουν στα διάφορα συντονιστικά δεν έχουν το δικαίωμα να είναι μέλη κομμάτων και να κατεβαίνουν ως υποψήφιοι σε εκλογικές διαδικασίες, όμως από την άλλη μεριά, η πλειοψηφία των μελών του MST (γύρω στο 60%) είναι ψηφοφόροι του PT, του αριστερού κόμματος της αντιπολίτευσης. Στο οικονομικό πεδίο, υπάρχει μια συνομοσπονδία αγροτικών κοινοτήτων που έχουν σχηματισθεί στις εκτάσεις που ελέγχονται από το MST. Αυτές οι κοινοπρατίες είναι πάνω από 200. Κάθε κοινοπρατρία καταγράφει τις εργατοώρες κάθε μέλους και στη συνέχεια διανέμει το τμήμα της παραγωγής που έχει καθοριστεί από τη συνέλευση κάθε κοινοπρατίδας στα μέλη της,

έδω-σε το έδα-φους για την δια-τύπωση διαφόρων ερωτήσεων από τους παρευρισκόμενους, ερωτήσεις που αφορούσαν την οργανωτική δομή του MST, τις σχέσεις του με άλλα κινήματα, τις σχέσεις του με τα κόμματα της αριστεράς κτλ. Απαντώντας στις διάφορες ερωτήσεις ο Adinaldo περιέγραψε μια εικόνα του MST ως ενός κινήματος νέου τύπου, με σύνθετη κοινωνική δράση παράλληλη με τις αγωνιστικές του κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις, ενός κινήματος που είναι οργανωμένο με αρκετά αυταρχικό τρόπο, χωρίς όμως να αποστασιοποιείται από τις καταβολές της παραδοσιακής αριστεράς στη Λατινική Αμερική.

Η εσωτερική οργάνωση των καταλήψεων γης, των κοινοτήτων και των κολλεκτίβων, του κινήματος συνολικά, χαρακτηρίζεται από μια ενεργό συμμετοχή της βάσης, με οργανωτικό πυρήνα την ομαδοποίηση 10-15 οικογενειών καταλήψεων γης, από όπου επιλέγονται εκπρόσωποι για τα ζητήματα της καθημερινότητας και οι οποίοι με τη σειρά τους διαμορφώνουν συντονιστικά που ορίζουν άλλους εκπροσώπους, οι οποίοι διαδοχικά σχηματίζουν άλλα συντονιστικά που καλύπτουν οργανωτικά όλη σχεδόν την Βραζιλία, από το επίπεδο των διαφόρων περιφερειών μέχρι το πανεθνικό συντονιστικό, στο οποίο συμμετέχουν τελικά 22 εκπρόσωποι, ένας από κάθε βραζιλιάνικη πολιτεία στην οποία είναι οργανωμένο το MST. Να σημειώσουμε πως παρόλο που πρόκειται για ένα ομοσπονδιακό μοντέλο σχετικά κοντά στις οργανωτικές αρχές των παραδοσιακών αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων, η διαφορά βρίσκεται στο ότι, αν και υπάρχει το στοιχείο της άμεσης δημοκρατίας, οι εκπρόσωποι ορίζονται με πλειοψηφικό σύστημα. Ο Adinaldo επέμεινε με έμφαση πως οι διάφοροι εκπρόσωποι που συμμετάσχουν στα συντονιστικά δεν έχουν δικαίωμα λήψης αποφάσεων, παρά μόνο υποβολής προτάσεων στη βάση και εκπλήρωσης των αποφάσεων των πυρήνων των καταυλισμών. Παράλληλα, ισχύει η κυκλική εναλλαγή και η ανακλητικότητα, ενώ ανώτατο αποφασιστικό ρόλο έχει το πανεθνικό συνέδριο που πραγματοποιείται κάθε πέντε χρόνια (στο τελευταίο συμμετείχαν 6.000 εκπρόσωποι). Ωστόσο, είναι γνωστή η ευκολία με την οποία σχηματίζονται άτυπες ιεραρχίες “αγωνιστών

ανά-λογα με τις εργατοώρες του καθενός, ενώ ένα άλλο τμήμα ανταλλάσσεται με προϊόντα από άλλες κοινοπρατίες και ένα ποσό προορίζεται για αγορά τεχνικής υποδομής. Επίσης, οι συνελεύσεις των κοινοτήτων συχνά καθορίζουν την χρησιμοποίηση τμήματος των εσόδων από την πώληση των προϊόντων στο λιανικό εμπόριο για τη δημιουργία σχολείων, κέντρων υγείας κ.α. Μέσα στις καταλήψεις γης και τις κοινοπρατίες υπάρχει έντονο το στοιχείο της συλλογικής ζωής και της αλληλοβοήθειας.

Είναι μάλλον πρόωρη μια κατάθεση συνολικής άποψης για το “Κίνημα των Χωρίς Γη”. Προφανώς, υπάρχουν διάφορες απορίες και ενστάσεις. Στο 101 φύλλο του “Αλφα”, (13 Σεπτέμβριος 1997), είχε αναφερθεί σχετικά με το MST πως “η ύπαρξη των κολλεκτίβων, η επιλογή της συλλογικής εργασίας και του ισοκαταμερισμού της παραγωγής είναι αποτέλεσμα της ελεύθερης και αυθόρμητης βούλησης των χωρικών, χωρίς αυτή να έχει καμία αναφορά σε πολιτικές ιδεολογίες, φιλοσοφίες κλπ. Από την άλλη μεριά, είναι φανερό η ύπαρξη μιας ιεραρχικής δομής, όσον αφορά τον καταμερισμό των αρμοδιοτήτων. Η οργανωτική δομή του MST περιλαμβάνει τέσσερις τομείς (...) Όσο και αν σε όλους αυτούς τους τομείς τα χωριά, οι καταλήψεις και οι κολλεκτίβες εκπροσωπούνται άμεσα, δεν παύει να είναι αισθητή η ύπαρξη μιας ιεραρχικής δομής. Η όποια κριτική απέναντι στο MST είναι φυσικά θεμιτή, όπως επίσης θα έπρεπε να είναι αυτονόητη η αλληλεγγύη στις κολλεκτίβες, στις καταλήψεις γης και στους πολιτικούς κρατούμενους”. Παρόλο που τώρα είναι διαθέσιμα πολύ περισσότερα στοιχεία και πληροφορίες σχετικά με το MST, η συνολική εκτίμηση για το “Κίνημα των Χωρίς Γη”, δεν φαίνεται να διαφοροποιείται σημαντικά από τα παραπάνω.

Αυτή η πρώτη προσέγγιση γνωριμίας με το “Κίνημα των Χωρίς Γη” ήταν αποτέλεσμα της 2ης Διεπιστημονικής Συνάντησης. Καποια από τις ομάδες εργασίας της Βαρκελώνης πρότεινε την διοργάνωση περιοδείας μελών του MST στην Ευρώπη, ώστε να γίνει γνωστός στους/τις εκμεταλλεζόμενους/ες και περιθωριοποιημένους/ες αυτής της

πλευράς του Ωκεανού ο αγώνας των χωρικών της Βραζιλίας. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια καινούργια πραγματικότητα. Η κατάρρευση των χωρών του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού όχι μόνον δεν σήμανε το “τέλος της ιστορίας”, αλλά το αντίθετο. Κοινωνικά κινήματα και οργανώσεις νέου τύπου ξεπροβάλουν σε διάφορα σημεία του πλανήτη, οργανώσεις και κινήματα που ασχολούνται με την ριζοσπαστική και άμεση αντιμετώπιση των προβλημάτων της καθημερινότητας και όχι με την “ενσάρκωση” των υλοποιητών του ιστορικού ρόλου της πρωτοπορίας και την εκπλήρωση των διαφόρων “νομοτελειών”. Οργανώσεις και κινήματα που δίνουν την ίδια έμφαση στην πολιτική όσο και στην οικονομική ελευθερία, χωρίς να παραμερίζουν τους αγώνες στο κοινωνικό επίπεδο. Αυτές οι οργανώσεις και τα κινήματα δεν αποτελούν φυσικά τον καθρέφτη της τελειότητας. Είναι πιθανόν πως όσοι αναζητούσαν παλαιότερα την “Μέκκα” της επανάστασης στη Μόσχα, το Πεκίνο ή τα Τίρανα, θα αντιμετωπίσουν αντίστοιχα και αυτές τις νέες πραγματικότητες.

Για τους αντιεξουσιαστές και τις αντιεξουσιαστικές, το ζητούμενο είναι η κριτική αλλά έμπρακτη αλληλεγγύη, η αλληλογνωριμία και ο διάλογος με αυτές τις νέες συλλογικοποιήσεις, η επικοινωνία που μπορεί να οδηγήσει σε μια αμοιβαία βελτίωση της οργάνωσης και του περιεχομένου των αγώνων. Ενάντια στον κοσμοπολιτισμό του κεφαλαίου, να ενισχύσουμε τη διεθνιστική αλληλεγγύη. Ενάντια στη σιωπή της φλυαρίας των ΜΜΕ να πραγματοποιήσουμε την επικοινωνία και την αντιπληροφόρηση. Και να αποφύγουμε μια παγίδα: αυτήν της ενασχόλησης με τα “εξωτικά” λατινοαμερικάνικα κινήματα, ως αντίδοτο στις εδώ αδυναμίες δράσης και αδιέξοδα. Η παγκόσμια αλληλεγγύη, όσο αναγκαία και αν είναι, δεν μπορεί να υποκαταστήσει την τοπική δράση, τα διδάγματα από κινήματα άλλων περιοχών έχουν σημασία στο βαθμό που τίθενται σε εφαρμογή στην δική μας πραγματικότητα. Όπως είπαμε και παραπάνω, αυτές οι εκδηλώσεις αντιπληροφόρησης και ενημέρωσης προέκυψαν από τη 2η Διεπιστημονική Συνάντηση. Να υπενθυμίσουμε την πρόταση που έγινε επίσης κατά τη διάρκεια της Διεπιστημονικής από τούρκους κι έλληνες συντρόφους, πρόταση για την πραγματοποίηση μιας βαλκανικής συνάντησης “ενάντια στον εθνικισμό, την κρατική καταστολή, τους στρατούς, τις φυλακές και τα σύνορα”.

“Εμείς, άτομα από την Ελλάδα και την Τουρκία που συμμετείχαμε στη Διεπιστημονική, είχαμε την ευκαιρία να συναντηθούμε και να προτείνουμε τη δημιουργία ενός δικτύου αντίστασης στο νεοφιλελευθερισμό στα Βαλκάνια, στο επαναστατικό πνεύμα της συνάντησης.

Η ευαίσθητη κατάσταση στα Βαλκάνια, που προκαλείται από την ανάπτυξη του εθνικισμού και του милитарισμού και την επίθεση του νεοφιλελευθερισμού, κάνει αυτή την προσπάθεια σημαντική και απαραίτητη. Είμαστε αποφασισμένοι να αγωνιστούμε ενάντια σε όλους τους στρατούς, που είναι όπλα στα χέρια της κυρίαρχης τάξης για την στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, τη δημιουργία εξωτερικών εχθρών και την επίτευξη των ιμπεριαλιστικών τους σχεδίων. Είμαστε ενάντια στα σύνορα και τις φυλακές και απαιτούμε την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων και στις δύο χώρες.

Προτείνουμε την πραγματοποίηση στα Βαλκάνια μιας συνάντησης μεταξύ ανθρώπων από την Ελλάδα και την Τουρκία και πιθανώς και από άλλες χώρες, μια συνάντηση ενάντια στον εθνικισμό, την κρατική καταστολή, τους στρατούς, τις φυλακές και τα σύνορα (...).”

Μήπως είναι καιρός να αρχίσουν οι ενέργειες για την υλοποίηση αυτής της πρότασης; Όπως είπε και ο Adinaldo, η μεγαλύτερη ενίσχυση του αγώνα του MST είναι το δυνάμωμα των αγώνων στην περιοχή μας...

Η Ευρώπη της ανεργίας

Συναντήθηκαν λοιπόν οι "ηγέτες" των χωρών που απαρτίζουν την Ευρωπαϊκή Ένωση για να συζητήσουν το "φλέγον ζήτημα" της ανεργίας. Βεβαίως η συνάντηση δεν μπόρεσε να στεφθεί από επιτυχία. Οι "πολιτικοί αναλυτές" θα σπεύσουν να εξηγήσουν τους λόγους που οδήγησαν σε αποτυχία την έκτακτη διάσκεψη κορυφής. Μόνο που από τη φύση του ρόλου τους - του απολογητή δηλαδή του υπάρχοντος - δεν μπορούν να προσεγγίσουν τις πραγματικές αιτίες της αποτυχίας της διάσκεψης, της αποτυχίας αντιμετώπισης της ανεργίας γενικότερα.

Η κατάρρευση του κεϋνσιανισμού - δηλαδή της χρηματοδότησης της οικονομικής ανάπτυξης από το κράτος - κι η επέλαση του νεοφιλελευθερισμού επέφεραν το τέλος της δυτικοευρωπαϊκής καταναλωτικής ευμάρειας. Το δικαίωμα στην καταναλωτική κραιπάλη για όλους πέρασε στο χρονοντούλαπο της Ιστορίας. Εκατομμύρια ευρωπαίοι βρέθηκαν έξω από την "παραγωγική διαδικασία". Παράλληλα η αποσάθρωση του λεγόμενου κράτους πρόνοιας διέρρηξε κάθε προστατευτικό ιστό για τους ανέργους, ωθώντας στρατιές ανθρώπων στην εξαθλίωση.

Η έκρηξη της ανεργίας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη νεοφιλελεύθερη θύελλα. Κι όσο αυτή θα συνεχίζεται, τόσο περισσότεροι άνθρωποι δεν θα μπορούν να αποκτήσουν τα στοιχειώδη. Η ανεργία θα συνεχίζει την αλματώδη άνοδο της όσο:

- η αμελικτή τρομοκρατία των "επενδυτών" θα πιέζει για ολοένα και πιο εξωφρενικά κέρδη, για ολοένα και μεγαλύτερη "συμπίεση του κόστους", για ολοένα και λιγότερες θέσεις εργασίας
- η "επιστήμη της διοίκησης επιχειρήσεων" θα αποβλέπει ακριβώς στη συρρίκνωση των θέσεων εργασίας, με απώτερο πάντα σκοπό τη μεγιστοποίηση των κερδών.
- η πληροφορική θα είναι προσανατολισμένη στο

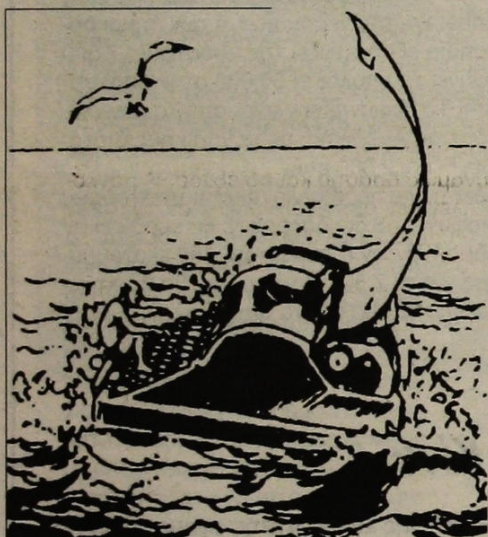
να αφαιρεί εργατικά χέρια από την παραγωγική διαδικασία - με δεδομένο ότι οι θέσεις εργασίας που καταργεί η πληροφορική είναι λιγότερες από αυτές που δημιουργεί.

• ο μπαμπούλας της ανεργίας θα είναι μέσο για να εκμαιεύεται η υποταγή των εργαζομένων, για να "αυξάνεται η παραγωγικότητα".

Ο φόβος ότι η εξαθλίωση θα προκαλέσει κοινωνικές εκρήξεις απίστευτης έντασης είναι διάχυτος στην κυρίαρχη οικονομιοπολιτική ελίτ της γέρασμένης ηπείρου μας. Γι' αυτό φροντίζουν εγκαίρως να πάρουν τα μέτρα τους. Στην ουσία, τα δόθηκαν "μέτρα καταπολέμησης της ανεργίας" αποσκοπούν, από τη μια μεριά, στο να μετριάζουν κάπως την εξαθλίωση, να καταπραύνουν την οργή, κι από την άλλη, στο να αποτελέσουν άλλοθι της περαιτέρω συμπίεσης του εργασιακού κόστους. Μερική απασχόληση, ελαστικό ωράριο εργασίας, κατάργηση της ασφάλισής. Με πιο απλά λόγια επιμερισμός της φτώχειας σε πιο πολλούς, πιο πολλοί εργαζόμενοι χωρίς μεγαλύτερες μισθολογικές δαπάνες. Επιπρόσθετα, η προπαγάνδα των "έγκυρων αναλυτών" πασχίζει να πείσει ότι τα συμφέροντα των εργαζομένων έρχονται σε αντίθεση με αυτά των ανέργων. Διαίρει και βασίλευε.

Είναι ολοφάνερο ότι ο Τέταρτος Παγκόσμιος Πόλεμος - ο πόλεμος του νεοφιλελευθερισμού ενάντια στην ανθρωπότητα - θα συνεχιστεί διαρκώς πιο καταστροφικός. Κι ο μόνος τρόπος να κερδίσουμε μια δίκαιη ειρήνη είναι να σταματήσουμε να δίνουμε γη και ύδωρ στην Αγορά, ν' αρχίσουμε επιτέλους να πολεμάμε. Με όπλα την αλληλεγγύη και την ελπίδα. Για να πάψουν οι κοινωνικές εκρήξεις να είναι ατελέσφορες, εγκλωβισμένες στα αδιέξοδα του εθνικισμού και του μηδενισμού.

Α.Γ.

"Ναρκολαγνεία"

Το τελευταίο διάστημα παρακολουθούμε μπαράζ δημοσιευμάτων - εκπομπών για συλλήψεις χρηστών διαφόρων ψυχοτρόπων ουσιών. Το μπαράζ όμως εκδηλώνεται κυρίως ενάντια στους νέους και στους χρήστες χασίς από την στρεβλή παρουσίαση των ΜΜΕ.

Κάθε μέρα τα ΜΜΕ μας βομβαρδίζουν για τις συλλήψεις που γίνονται για ένα ή δύο γραμμάρια χασίς στήνοντας γαϊτάνακι δακρύων και ψευτοπληροφόρησης. Κι εμείς με γουλωμένα μάτια από το φόβο και το δέος προσπαθούμε να εξορκίσουμε το κακό.

Είναι τοις πάσι γνωστό ο ρόλος των ΜΜΕ στην διαφήμιση και προώθηση του εμπορεύματος (ναρκωτικά). Όλα τα προϊόντα στην καταναλωτική κοινωνία χρήζουν διαφήμισης.

Ακόμα είναι γνωστό ότι η εξίσωση των πάντων οδηγεί στην καταστροφή. Από την άλλη έχουμε 61 εθνοπατέρες όλων των "ειδικοτήτων" (βλέπε κόμματα) που απαιτούν τη θανατική ποινή.

Ποιος έχει δει μέχρι τώρα στην πορεία του στη ζωή μεγαλύτερο να βρίσκεται στη φυλακή ή τουλά-

χιστον να τιμωρείται; (Γνωστές οι διασυνδέσεις τους μεγαλοδικηγόρους, αστυνομία κλπ). Από τη μία οι μεγαλέμποροι έξω στα σαλόνια και τα βαποράκια - πρεζόνια στον καιάδα (φυλακή κλπ).

Αν η ίδια η κοινωνία δεν πάρει την υπόθεση στα χέρια της, δεν πρόκειται ποτέ να υπάρξει λύση. Οι παλαιότεροι από εμάς θα θυμούνται τα πογκρόμ ενάντια στους πρεζέμπορους στην πλατεία Εξαρχείων την περίοδο '79-'82. Τότε που η αστυνομία "αδυνατούσε" να δει το πρόβλημα, τότε που οι σύντροφοι έπαιζαν τη ζωή τους κορώνα - γράμμωμα καίγοντας και καταστρέφοντας τις ποσότητες που βρίσκαμε επιτόπου.

Γνωρίζω ότι αυτό που ζητώ είναι δύσκολο. Οι καιροί έχουν αλλάξει. Οι δυσκολίες πιστεύω όμως ότι παραμένουν οι ίδιες. Τότε είχαμε να αντιμετωπίσουμε τα ΚΝΑΤ τα ΜΑΤ και ότι άλλο σε ...ΑΤ υπήρχε. Κι όμως εκείνα τα πογκρόμ είχαν στεφθεί από επιτυχία. Από την άλλη δεν πρέπει να παραγνωρίσουμε το γεγονός ότι πολλοί σύντροφοι εκείνης της εποχής το πλήρωσαν ακριβά. Ακόμα και με την πλήρη

διάλυση αναρχικών ομάδων.

Σήμερα θέλω να πιστεύω ότι αρκετοί από τους συντρόφους εκείνης της εποχής υπάρχουν στο χώρο. Το τίμημα μεγάλο γιατί "η στάση ζωής" που απαιτείται ποτέ δεν εξαργυρώνεται. Βρισκόμαστε πολλοί από μας, θέλω να πιστεύω, και σήμερα, αλληλέγγυοι και συμμετοχοί στο αναρχικό κίνημα και στην προώθηση της ελευθεριακής κουλτούρας.

Οι ομάδες κρούσης πρέπει να ξαναδημιουργηθούν. Όλοι ξέρουμε τα σημεία "χονδρικής" σε καφετέριες στα Εξάρχεια και σε άλλες περιοχές που γίνεται νταραβέρι ανάμεσα σε εμπόρους και βαποράκια.

Στο χέρι μας είναι να τους βγάλουμε τα "δόντια". Στο χέρι μας είναι να καταργήσουμε την πρέζα. Στο χέρι μας και την ψυχή μας είναι να κάνουμε το όνειρο πραγματικότητα, αφήνοντας τις ψευδαισθήσεις προνόμιο των δημιουργών τους.

ΝΙ. Ζ.

Ευχαριστούμε τους συντρόφους και τις συντρόφισες που μας ειδοποιούν για τη διανομή της εφημερίδας. Αντιμετωπίζουμε σοβαρό πρόβλημα μια και η εφημερίδα δεν βρίσκεται σε πολλά σημεία της Ελλάδας, συχνά μάλιστα πολύ κεντρικά. Προσπαθούμε να το ανιμετωπίσουμε ασκώντας καλύτερο έλεγχο στο πρακτορείο διανομής. Ως τότε παρακαλούμε τους φίλους και τις φίλες της εφημερίδας, ιδιαίτερα στην επαρχία, να ζητούν την εφημερίδα επίμονα γνωρίζοντας ότι το πρακτορείο είναι υποχρεωμένο να την έχει.

Τέλος, επικοινωνείστε μαζί μας για να σας στείλουμε φύλλα της εφημερίδας που για οποιονδήποτε λόγο δεν έφτασαν μέσω πρακτορείου. Ήδη έχουν αποσταλεί οι εφημερίδες που ζητήθηκαν από τους συντρόφους στον Πύργο, τη Σάμο και την Εύβοια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΦΑΣ:

Στην τελική ευθεία...

Στην τελική ευθεία μπαίνει η δίκη του Γιώργου Μπαλάφα. Μετά από διακοπή σχεδόν μιας εβδομάδας, η διαδικασία συνεχίστηκε την Πέμπτη 20 Νοεμβρίου. Αναμένεται ότι την επόμενη εβδομάδα θα ολοκληρωθούν οι μαρτυρικές καταθέσεις. Ήδη έχει τελειώσει η εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας καθώς και της πλειοψηφίας των μαρτύρων υπεράσπισης. Η μέχρι τα τώρα εξέλιξη της ποινικής διαδικασίας έχει καταδείξει τη σαθρότητα του κατηγορητηρίου. Σε ό,τι αφορά:

- την εκτέλεση του Θεοφανόπουλου, δεν υπάρχει κανένα ουσιαστικό στοιχείο που να εμπλέκει τον Μπαλάφα.
- τη ληστεία του Σκλαβενίτη, η δόθηκε μαρτυρία σχετικά με το αυτοκίνητο του Μπαλάφα αποδείχτηκε παντελώς αναξιόπιστη.
- τη γιάφκα Καλαμά, έγινε πασιφανές ότι τα όπλα εμφανίστηκαν μετά την έφοδο της αστυνομίας.

Με πιο απλά λόγια, μέσα στην αίθουσα του εφετείου της Σωκράτους, τεκμηριώνονται όσα από χρόνια υποστήριζε ο κατηγορούμενος κι οι συμπαραστάτες του. Ήδη οι μάρτυρες υπεράσπισης έχουν δώσει -ο καθένας από τη δική του οπτική γωνία- το πολιτικό στίγμα της υπόθεσης. Μιας υπόθεσης στημένης από τα λαγωνικά της Ασφάλειας που απέβλεπε:

- α) στην κατασκευή ενόχων για τα φαινόμενα πολιτικής βία προκειμένου να εξαχθεί η μέγιστη υπηρεσιακή υπεραξία. β) στην πινικοποίηση του αντιεξουσιαστικού χώρου.
- γ) στην τρομοκρατία ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων των οποίων οι διαθέσεις έρχονταν σε αντίθεση με τις καθεστωτικές επιλογές.

Στο σημείο αυτό πρέπει να τονιστούν δύο σημεία ιδιαίτερης σημασίας τα οποία χρήζουν περαιτέρω ανάλυσης.

Το ένα είναι η πρωτοφανής μεθόδευση με στόχο να αποπεμφθεί η ένορκος Μαργαρίτα Γεραλή. Η Γεραλή -γνωστή αγωνίστρια της αριστεράς με πλούσια αντιδικτατορική δράση- έπεσε θύμα ανοίκειας επίθεσης από τον αδερφό του Θεοφανόπουλου -ο οποίος παρεμπιπτόντως είναι πρόσωπο απύθμενης φαιδρότητας. Με αφορμή ένα κείμενο ένα κείμενο συμπαραστάτης που φέρεται ότι είχε υπογράψει πριν δύο χρόνια, ζητήθηκε η εξαίρεση της ενόρκου. Μάλιστα μέσα στο παραλήρημα του, ο Θεοφανόπουλος ισχυρίστηκε ότι οι ...τρομοκράτες έχουν διεισδύσει στον κρατικό μηχανισμό σε τέτοιο βαθμό ώστε να επηρεάζουν τις συνθέσεις των δικαστηρίων (!). Το δικαστήριο θέλοντας να διατηρήσει στοιχειωδώς τη σοβαρότητα του απέρριψε το εντελώς αστήρικτο νομικά αίτημα. Αυτό που κάνει εντύπωση δεν είναι το παραλήρημα του φαιδρού Θεοφανόπουλου, αλλά η μεθόδευση που αυτό υποκρύπτει. Είναι δηλαδή απίθανο να έχει ψλαξει ο ίδιος τα δεκάδες κείμενα συμπαραστάτης στον Μπαλάφα για να ανακαλύψει την υπογραφή της Γεραλή. Κάτι τέτοιο απαιτεί σοβαρότητα και μεθοδικότητα που ο εν λόγω κύριος δε διαθέτει. Εύκολα λοιπόν, μπορεί κανείς να οδηγηθεί στο συμπέρασμα ότι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί -με αιχμή του δόρατος την (αντι)τρομοκρατική υπηρεσία- έχουν ξεπεράσει κάθε όριο θρασύτητας. Η εμφάνιση στη δίκη του κειμένου συμπαραστάτης μαρτυρεί την αγωνία των μηχανισμών να καταδικαστεί ο Μπαλάφας, την ύπαρξη κλιμακίου τους που προσπαθεί να εκβιάσει την απόφαση του δικαστηρίου. Η όλη μεθόδευση -που θυμίζει ανέλογες του FBI- αποτελεί ένα ακόμη τεκμήριο του "επαγγελματισμού" που χαρακτηρίζει πλέον τους κατασταλτικούς μηχανισμούς κι ιδιαίτερα την (αντι)τρομοκρατική.

Το δεύτερο αξιοσημείωτο στοιχείο είναι η πρωτοφανής επιτυχία της συναυλίας συμπαραστάτης που διοργανώθηκε στο κλειστό γήπεδο της Δάφνης. Θα ήταν λάθος να θεωρήσει κανείς ότι η κοσμοσυρροή που σημειώθηκε είχε σα μόνη αιτία τη συμμετοχή στη συναυλία διάσημων τραγουδιστών. Η συμμετοχή τους εξασφάλιζε έτσι κι αλλιώς τη συμμετοχή πολύ κόσμου, αλλά πιος περίμενε τέσσερις χιλιάδες ανθρώπους; Είναι λοιπόν φανερό ότι η κτηνώδης αδικία σε βάρος του Μπαλάφα ευαισθητοποίη ευρύτερα τμήματα της κοινωνίας. Δε θα ήταν υπερβολή ο ισχυρισμός ότι για ένα μεγάλο μέρος, της ελληνικής κοινωνίας ο Μπαλάφας είναι σύμβολο της κρατικής κτηνωδίας, σημείο αναφοράς της αντίστασης ενάντια στο καθεστώς. Κι ίσως αυτό τελικά μετρήσει πολύ στη απόληξη της δωδεκάχρονης περιπέτειας του.

Κατάληψη στην εγκατάλειψη

Την Παρασκευή 14 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε κατάληψη στο 29ο Λύκειο και Γυμνάσιο Νεάπολης Εξαρχείων, σαν αντίδραση στο αντεγκπαιδευτικό νομοσχέδιο του υπουργείου Παιδείας που πλήττει το σύνολο της εκπαιδευτικής κοινότητας. Μέχρι στιγμής, οι συχνές και μεμονωμένες κινήσεις αντίδρασης στο πολυνομοσχέδιο, ήταν το κύριο αίτιο για μια ομάδα μαθητών, να δρομολογήσουν την κατάληψη του σχολικού κτιρίου και να προσπαθήσουν να το μετατρέψουν από σχολικό υπνωτήριο σε εστία αντίστασης στον εκπαιδευτικό μεσαίωνα, και φορέα δημιουργικής δραστηριότητας. Τελικά τα σχέδια και οι προοπτικές που υπήρχαν για το εγχείρημα αυτό ματαιώθηκαν, αφού για την καταστολή της κατάληψης εργάστηκαν αρμονικά το καθηγητικό κατεστημένο (που τα αιτήματα της κατάληψης το αφορούσαν άμεσα) με επικεφαλής το λυκειάρχη του 5ου Λυκείου που επίσης στεγάζεται στο χώρο.

Ο εν λόγω κύριος, που οι σχέσεις του με ακροδεξιούς και μπάτσους είναι γνωστές σε όλους, ήρθε σε επαφή με ομάδα παρακρατικών, με στόχο να σπάσουν την κατάληψη την Δευτέρα 17 Νοεμβρίου. Το σχέδιο ήταν απλό. Η ομάδα των φασιστών θα εισέβαλε στο κτίριο και θα πέταγε τους μαθητές έξω. Ύστερα από συνέλευση των καταληψιών αποφασίστηκε η λήξη του εγχειρήματος, όχι βέβαια από τον φόβο των λίγο περιθωριακών ακροδεξιών τραμπούκων (που θα δοκίμαζαν μια άσχημη έκπληξη αν το κτίριο κρατούνταν ακόμα) αλλά επειδή μια δυναμική αντιπαράθεση στο χώρο του σχολείου θα κατέληγε σε πολλές νομικές περιπέτειες για τους καταληψίες μαθητές, κάτι που θα οπισθοδρομούσε τον αγώνα για την απόσυρση του νομοσχεδίου.

Το ζητούμενο είναι ένα:
ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΕΩΣ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ -
ΑΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΔΕΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Γιώργος Κ.

Στη φυλακή συντάκτες του Green Anarchist

Στις 14 Νοεμβρίου, τρία μέλη της συντακτικής ομάδας του περιοδικού Green Anarchist, οι Noel Molland, Steve Booth και Saxon Burchnell - Wood, καταδικάστηκαν σε τρία χρόνια φυλάκιση για "συνομοσία με σκοπό την πρόκληση δολιοφθορών (βλ. Άλφα, φ. 101), επειδή είχαν δημοσιεύσει άρθρα σχετικά με ενέργειες του Animal Liberation Front. Ένας τέταρτος κατηγορούμενος, ο Simon Russel, εκδότης του ενημερωτικού δελτίου του Animal Liberation Front, απαλλάχθηκε από τις κατηγορίες.

Η δίκη διάρκεσε σχεδόν τρεις μήνες και κόστισε δύο εκατομμύρια λίρες, ενώ χρειάστηκαν τέσσερις μέρες για να εκδώσει το δικαστήριο την απόφασή του, που αποτελεί πλήγμα κατά της ελευθεροτυπίας στη Βρετανία. Η όλη υπόθεση ήταν αποτέλεσμα της αστυνομικής επιχείρησης "Washington", που σύμφωνα με την ίδια την αστυνομία διεξαγόταν εδώ και δύο χρόνια και έφτασε να απασχολεί 60 αστυνομικούς. Κατά την περίοδο 1995-96, έγιναν 55 έφοδοι σε σπίτια "υπόπτων" για ενέργειες όπως η ταχυδρομική παραγγελία τι σεργιού του περιοδικού ή η αλληλογραφία με κάποιον από τους κατηγορούμενους ενώ ήταν στη φυλακή.

Από την αρχή, η δίκη εξελίχθηκε σε παρωδία:

Ένας από τους κατηγορούμε-

νους, ο Paul Rodgers, εξαιρέθηκε από τη δίκη, όταν ο δικηγόρος του προτίμησε να παραιτηθεί παρά να καλέσει για κατάθεση ένα μυστικό πράκτορα. Καταγγέλθηκε ακόμη πως ένας πράκτορας της μυστικής υπηρεσίας MI5 είχε εισχωρήσει στο περιοδικό και είχε γράψει κάποια από τα άρθρα που θεωρήθηκαν ενοχοποιητικά.

Χρησιμοποιήθηκε πολλές φορές η δικαιολογία του "απόρρητου για λόγους δημόσιου συμφέροντος" για να κρατηθούν έγγραφα και στοιχεία κρυφά από τους κατηγορούμενους και τους ενόρκους.

Ο δικαστής Selwood, πρώην στρατηγός στο στρατό, χαρακτήρισε το Green Anarchist ως "το πιο άθλιο έγγραφο που έχω δει στην καριέρα μου". Πέντε από τους ενόρκους είχαν σχέσεις με το στρατό ή τη βιομηχανία όπλων.

Ένας αστυνομικός στάλθηκε για μια εβδομάδα στην Ιταλία για να βρει στοιχεία, επειδή πίστευε πως κάποιος από τους κατηγορούμενους έστειλε γράμμα σε κάποιο στην Ιταλία που σχετιζόταν με την υπόθεση.

Ένας κατηγορούμενος κατηγορήθηκε πως έβαλε μια αναφορά για το υπουργείο Δικαιοσύνης στο ιντερνέτ. Στην πραγματικότητα, το είχε βάλει ένας υπεύθυνος του ALF Support Group από τον Καναδά. Το δικαστήριο δέχτηκε να τον καλέσουν στη δίκη, μόλις

όμως έφτασε στο αεροδρόμιο, απελάθηκε ως ανεπιθύμητος.

Ακόμη είναι ενδεικτικό των προθέσεων των αρχών ότι η δίκη ορίστηκε να γίνει στο Portsmouth, μια συντηρητική περιοχή με το μεγαλύτερο ποσοστό καταδικαστικών αποφάσεων στη Βρετανία.

Η υπόθεση αυτή φέρνει ξανά στο προσκήνιο το ζήτημα του βρετανικού νόμου "περί συνομοσίας", που θεωρείται από τους πιο καταπιεστικούς στην Ευρώπη. Σύμφωνα με το κατηγορητήριο, και μόνο η ειδησεογραφική αναφορά σε ενέργειες απελευθέρωσης ζώων ή προστασίας του περιβάλλοντος αποτελεί υποκίνηση, για να μην αναφέρουμε τα σχόλια υπέρ τέτοιων ενεργειών. Οι βαριές ποινές και το ευρύ φάσμα εφαρμογής αυτού του νόμου τον καθιστούν χρήσιμο εργαλείο καταστολής, ειδικά μετά την αποτυχία του Criminal Justice Act, του βρετανικού αντιτρομοκρατικού νόμου. Το σύνολο του εναλλακτικού τύπου μπορεί ανά πάσα στιγμή να βρεθεί στο στόχαστρο του νόμου περί υποκίνησης και συνομοσίας.

Οι τρεις έχουν ασκήσει έφεση αλλά οδηγήθηκαν στη φυλακή. Ακόμη εκκρεμεί η δίκη του Paul Rodgers που διαχωρίστηκε, ενώ ο Robin Webb που είχε δικαστεί με τις ίδιες κατηγορίες και αθωωθεί τον Δεκέμβριο του 1996 θα ξαναδικαστεί, αφού άσκησε έφεση ο εισαγγελέας.

Σκληρή γραμμή ενάντια στους ακτιβιστές οικολόγους

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΟΠΩΣ ΑΥΤΟ του ψεκασμού στα μάτια διαδηλωτών υπέρ των δασών καυστικού σπρέι από την αστυνομία φαίνεται ότι εντάσσονται σε μια νέα πολιτική βίαιης αντιμετώπισης των ακτιβιστών οικολόγων.

"Αν και τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα για τους οικολόγους στις Η.Π.Α. όσο σε άλλα κράτη, αυτό το περιστατικό είναι καθαρά μέρος μιας νέας ανησυχητικής τακτικής παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των οικολόγων, εδώ και στο εξωτερικό", δήλωσε σε συνέντευξη τύπου η Celia Alario, μέλος του Δικτύου Δράσης για τα Τροπικά Δάση (Rainforest Action Network ή RAN).

Ο ψεκασμός των ματιών των οικολόγων με καυστικό σπρέι έγινε τον περασμένο μήνα, όταν πήγαν στα γραφεία της εταιρείας Pacific Lumber, θυγατρικής της Maxxam, ιδιοκτήτριας έκτασης 57.500 χιλιάδων εκταρίων αρχαίου δάσους στη Βόρεια Καλιφόρνια, γνωστού ως Headwaters, να διαμαρτυρηθούν για το σχέδιο υλοτομίας της περιοχής. Οι οικολόγοι κουβάλησαν μαζί τους ένα κούτσουρο και δέθηκαν σε αυτό με αλυσίδες. Οι αστυνομικοί τους ψέκασαν επανειλημμένα, ενώ τους κρατούσαν με τη βία τα μάτια ανοιχτά. Το περιστατικό πήρε μεγάλη δημοσιότητα, αφού υπήρχε και βιντεοταινία όπου φαινόταν τι έγινε. Διατάχθηκε διοικητική εξέταση, αφού ο ψεκασμός κατευθείαν στα μάτια απαγορεύεται από τον κανονισμό χρήσης του σπρέι, η αστυνομία πάντως υπεραμύνθηκε αυτής της ενέργειας, υποστηρίζοντας ότι ήταν η καταλληλότερη και λιγότερο βίαιη επιλογή απέναντι στους δεμένους διαδηλωτές που δεν προέβαλαν καμία αντίσταση. Η Pacific Lumber επίσης κάλυψε την ενέργεια αυτή. "Δεν επηρεάζουμε την αστυνομία, πάντως νομίζω ότι δεν ειπώθηκε ολόκληρη η ιστορία. Αυτοί οι άνθρωποι κάθονταν στα γραφεία μας για τρεις ώρες και μας εμπόδιζαν στη δουλειά μας", δήλωσε εκπρόσωπος της εταιρείας. Η Διεθνής Αμνηστία την καταδίκασε ως "σκόπιμη σκληρή πράξη που ισοδυναμεί με βασανιστήριο". Υπενθύμισε ακόμη ότι έχουν αναφερθεί δεκάδες θάνατοι τα τελευταία χρόνια μετά από ψεκασμό με καυστικό σπρέι.

Οι οικολόγοι, από την άλλη, δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους. Στόχος τους είναι να ευαισθητοποιηθεί ο κόσμος σχετικά με τη "Συμφωνία για το Headwaters", ένα σχέδιο της Pacific Lumber και της γεροϋσιαστή των Δημοκρατικών Diane Feinstein, το οποίο εξασφαλίζει την προστασία 7.500 εκταρίων δάσους αλλά αφήνει τα υπόλοιπα 50.000 στην απόλυτη εκμετάλλευση της Maxxam. Το Headwaters είναι από τα μεγαλύτερα αρχαία δάση της Βόρειας Αμερικής, με μοναδικούς βιότοπους και δέντρα ηλικίας μέχρι και 2.000 ετών.

Η Maxxam, που κατηγορείται για περιβαλλοντικές καταστροφές στο Εκουαδόρ και φοροδιαφυγή 1.6 δις δολαρίων, θα κερδίσει αν επικυρωθεί από τον πρόεδρο Κλίντον η συμφωνία, 380 εκατομμύρια δολάρια σε αντάλλαγμα για τα 7.500 εκτάρια που θα παραχωρήσει, ενώ θα έχει το δικαίωμα ακόμα και να αποψιλώσει το υπόλοιπο δάσος.

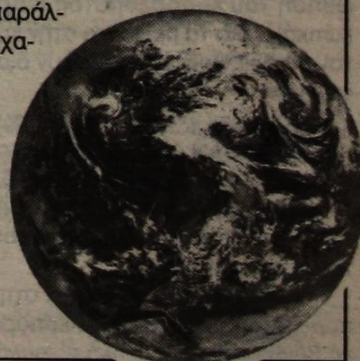
Ανεργία στην Κίνα

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ της κυβερνητικής εφημερίδας "Λαϊκή Ημερήσια", το ποσοστό ανεργίας στη βορειοανατολική Κίνα, όπου βρίσκεται συγκεντρωμένο μεγάλο μέρος της βαριάς βιομηχανίας της χώρας, έχει φτάσει το 10%. Η ανεργία έχει γίνει πια μέρος της ζωής της τοπικής κοινωνίας στην επαρχία Liaoning, καθώς 1.1 εκατομμύριο άνθρωποι είναι άνεργοι, σε ένα σύνολο εργατικού δυναμικού 9.8 εκατομμυρίων, παρά το γεγονός ότι εκεί έχει την έδρα του το ένα δέκατο του συνόλου των μεγάλων και μεσαίων επιχειρήσεων της Κίνας. Πολλοί απ' αυτούς έχουν τεθεί σε διαθεσιμότητα, παραμένοντας τυπικά στη λίστα προσωπικού και εισπράττουν έναν ελάχιστο μισθό, περιμένοντας μήπως τα πράγματα καλυτερέψουν και γυρίσουν στη δουλειά.

Το επίσημο ποσοστό ανεργίας για ολόκληρη τη χώρα είναι μόλις 4%, η αύξησή του όμως είναι ζήτημα ζωτικής σημασίας, καθώς στην Κίνα υπάρχουν 110 εκατομμύρια εργάτες σε αστικά κέντρα, το καθένας απασχόλησης των οποίων ήταν ως τώρα η μονιμότητα μέχρι τη συνταξιοδότηση και η παροχή υπηρεσιών πρόνοιας από την επιχείρηση όπου εργάζονταν. Εθνικό σύστημα ασφάλισης δεν υπάρχει στην Κίνα, γεγονός που μεγεθύνει τις συνέπειες της ανεργίας σε ένα πληθυσμό ασυνήθιστο σε τέτοιες καταστάσεις.

Σε μια προσπάθεια να τονώσει την "εθνική οικονομία", η κινεζική ηγεσία έχει πραγματοποιήσει σειρά από κλεισίματα και συγχωνεύσεις μη κερδοφόρων επιχειρήσεων. Μόνο στη Liaoning, πέντε χιλιάδες επιχειρήσεις έχουν χρεοκοπήσει, αναστείλει η περιορίσει στο ελάχιστο τη δραστηριότητά τους. "Η προσαρμογή της δομής του εργατικού δυναμικού επιταχύνεται παράλληλα με την ανασυγκρότηση της βιομηχανίας", σύμφωνα με τη "Λαϊκή Ημερήσια".

Η κρατική μέριμνα για τους άνεργους εστιάζεται στην επανεκπαίδευσή τους, αλλά η δυνατότητα των κρατικών προγραμμάτων είναι πολύ μικρή σε σχέση με το ρυθμό απολύσεων και διαθεσιμότητων, τα τρία τέταρτα των οποίων γίνονται από τις κρατικές επιχειρήσεις. Καλωσήρθατε στη Δύση.

Αναφορά για τις συλλήψεις στο Άμστερνταμ

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 18 ΤΟΥ ΜΗΝΑ, η επιτροπή Schalken (ανεξάρτητη επιτροπή που αναφέρει στο δημοτικό συμβούλιο) παρουσίασε την αναφορά της σχετικά με τις ενέργειες της αστυνομίας κατά τη διάρκεια της ευρωπαϊκής συνόδου κορυφής ή Eurotop, τον Ιούνιο.

Η έρευνα της επιτροπής επικεντρώθηκε στο αν ήταν δικαιολογημένες οι συλλήψεις που πραγματοποιήσε η αστυνομία και η μετέπειτα κράτησή τους. Δεν ασχολήθηκε με τις απελάσεις ξένων υπηκόων, επειδή αυτό είναι αρμοδιότητα του υπουργείου Δικαιοσύνης, ούτε με την μεταχείριση των κρατούμενων, γιατί είναι αντικείμενο έρευνας άλλης επιτροπής. Η αστυνομία συνεργάστηκε με την επιτροπή.

Οι τρεις περιπτώσεις μαζικών συλλήψεων που εξετάστηκαν ήταν οι παρακάτω:

1. Οι Ιταλοί στο τρένο, στις 14 Ιουνίου.
2. Οι συλλήψεις έξω από την κατάληψη Vrankrijk, στις 15 Ιουνίου.
3. Οι συλλήψεις στην πορεία της Δευτέρας 16 Ιουνίου.

Το συμπέρασμα της επιτροπής ήταν ότι και στις τρεις περιπτώσεις οι συλλήψεις ήταν παράνομες.

Σχετικά με την σύλληψη και απέλαση των Ιταλών, αναφέρεται πως η αστυνομία έκρινε λάθος, δίνοντας περισσότερο βάρος στην ομαλή διεξαγωγή της συνόδου κορυφής παρά στο δικαίωμα των πολιτών να ασκήσουν το δικαίωμα να διαδηλώσουν και να εκφράσουν ελεύθερα τη γνώμη τους. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να επικρατήσει ο φόβος επεισοδίων. Οι ζημιές που είχαν γίνει στο τρένο δεν ήταν σοβαρή ένδειξη πως οι 150 Ιταλοί θα διατάρασσαν την τάξη στην πόλη.

Για τη σύλληψη 371 ατόμων έξω από την κατάληψη Vrankrijk, ως υποπτών ότι ανήκαν σε εγκληματική οργάνωση (άρθρο 140), αναφέρεται πως δεν υπήρχε καμία ένδειξη ότι ο καθένας που συμμετείχε στη διαδήλωση που συνελήφθη, ανήκε σε εγκληματική οργάνωση. Αξιοπρόσητο είναι πως την ίδια μέρα με

την παρουσίαση της αναφοράς, η εισαγγελία ανακοίνωσε ότι δεν θα ασκηθεί δίωξη κατά των συλληφθέντων γιατί δεν υπάρχουν στοιχεία.

Οι 150 συλλήψεις στην πορεία επευφημίας των ευρωηγέτων ήταν αδικαιολόγητες. Ο σκοπός της αστυνομίας (να μην ενοχληθεί ο ύπνος των ηγετών) μπορούσε να επιτευχθεί με λιγότερο δραστικό τρόπο, όπως την απομάκρυνση των διαδηλωτών από την περιοχή.

Η αντίδραση του δημάρχου του Άμστερνταμ στην αναφορά της επιτροπής Schalken ήταν μια δική του αποτίμηση της Eurotop, πως δεν υπήρξε κανένα αξιολογούμενο επεισόδιο και οι συλλήψεις ήταν δικαιολογημένες, στη βάση των πληροφοριών που είχε η αστυνομία. Το μόνο που δέχεται είναι πως οι συλλήψεις της Δευτέρας ήταν αδικαιολόγητες, επειδή οι διαδηλωτές δεν είχαν προειδοποιηθεί. Ακόμη είπε πως όσοι υπέστησαν βλάβες θα αποζημιωθούν. Στο ίδιο πνεύμα, ο εισαγγελέας Vrakking, που είχε διατάξει τις συλλήψεις, δήλωσε σε εφημερίδα πως θα έκανε "ακριβώς το ίδιο" αν βρισκόταν ξανά σε ανάλογη περίπτωση.

Στις 21 Νοεμβρίου, το Autonoom Centrum κατέθεσε μήνυση κατά του δημάρχου, του εισαγγελέα και του αρχηγού της αστυνομίας, επικαλούμενο το άρθρο 140, με το οποίο είχαν συλληφθεί οι διαδηλωτές. Οι τρεις ήταν μέλη εγκληματικής οργάνωσης, αφού σχεδίασαν και πραγματοποιήσαν τη σύλληψη εκατοντάδων ανθρώπων.

Στις 25, το δημοτικό συμβούλιο πρόκειται να συζητήσει την αναφορά της επιτροπής και την εκτίμηση του δημάρχου, ενώ το θέμα θα συζητηθεί και στην ολλανδική βουλή.

Όποιος ενδιαφέρεται, μπορεί να ζητήσει αντίγραφο στα αγγλικά της αναφοράς της ανεξάρτητης επιτροπής Schalken.

Τηλ: 31 20 5523 505 - Φαξ: 31 20 6242321
e-mail: cpk@abjz.amsterdam.nl

Autonoom Centrum: e-mail: ac@xs4all.nl

Dutch Coalition towards a different Europe
Postbus 54
1000 AB Amsterdam
Τηλ: 31 20 4708833 - Φαξ: 31 20 6763931
e-mail: ander.europa@xs4all.nl

RICARDO FLORES MAGON:

Γη κι Ελευθερία!

Στις 22 Νοέμβρη του 1922 βρέθηκε νεκρός "από άγνωστη αιτία" στο κελί του, στις φυλακές Leavenworth των ΗΠΑ, ο Ricardo Flores Magón. Ο γνωστότερος αναρχικός αγωνιστής και θεωρητικός του Μεξικού και παράλληλα ο ιδρυτής του "Μεξικάνικου Φιλελεύθερου Κόμματος". Ανυποχώρητος πολέμιος κάθε εξουσίας, που ωστόσο το σώμα του είναι θαμένο στο πάνθεον των ηρώων του Μεξικού και κάθε χρόνο η κυβέρνηση του αποδίδει τιμές. Μια σειρά από απίστευτες αντιφάσεις, χαρακτηριστικές για μια χώρα τόσο πολυσύνθετη και αντιφατική όπως το Μεξικό...

Ο Ricardo Flores Magón γεννήθηκε στις 16 Σεπτεμβρίου του 1874, στο San Antonio El Ixochitlan, στην πολιτεία Oaxaca του Μεξικού. Ήταν γιός του ινδιάνου Teodoro Flores και της "mestiza" (μιγάδα) Margarita Magón. Οι γονείς του Ricardo ήταν υποστηρικτές της κοινοκτημοσύνης της γης κι έτσι τα τρία αδέρφια της οικογένειας, ο Ricardo, ο Jesus και ο Enrique εμπνεύστηκαν από πολύ νωρίς από τις ελευθεριακές ιδέες.

ως ο κύριος πολέμιος της δικτατορίας. Το 1906, τα μέλη του PLM πραγματοποίησαν μια οργανωμένη εξέγερση σε διάφορα σημεία του Μεξικού, η οποία όμως συντρίφτηκε λίγες μέρες αργότερα από ισχυρές δυνάμεις του στρατού. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ συνέλαβε τους αδερφούς Magón και τα γραφεία της Regeneración καταστράφηκαν. Η συντακτική ομάδα της εφημερίδας μεταφέρθηκε στον Καναδά, όπου

πόλη που κατέλαβαν οι αναρχικοί, το Γενάρη του 1911, ήταν το Mexicali. Στους επόμενους μήνες, έθεσαν κάτω από τον έλεγχό τους σημαντικό τμήμα των πολιτειών του βόρειου Μεξικού. Λίγο νοτιότερα είχε σχηματιστεί το ένοπλο σώμα του Pancho Villa, ενώ στο νότιο τμήμα της χώρας συγκροτήθηκε ο "Επαναστατικός Στρατός του Νότου" του Εμιλιάνο Ζαπάτα. Ο Ζαπάτα και ο Βίγια συνεργάστηκαν με τον Madero, ενώ αντίθετα οι αναρχικές πολιτοφυλακές του βορρά δρούσαν αυτόνομα. Την άνοιξη του 1911, ο Madero και ο δικτάτορας Díaz υπέγραψαν συνθήκη ειρήνης, που προϋπόθετε την παραίτηση του δικτάτορα. Μετά απ' αυτό, ο Madero στράφηκε ενάντια στις πολιτοφυλακές των αναρχικών και σε συνεργασία με τις δυνάμεις του πρώην δικτάτορα κατάφεραν σημαντικά πλήγματα στις αναρχικές πολιτοφυλακές. Τον Οκτώβρη του 1911, ο Madero ανακηρύχθηκε πρόεδρος του Μεξικού. Σχεδόν αμέσως, ο στρατός του Ζαπάτα εξέγερθηκε ενάντια στη νέα κυβέρνηση, δημοσιοποιώντας την "Διακήρυξη της Ayala", ένα κείμενο βασισμένο σε ένα μανιφέστο που είχε γράψει δύο μήνες νωρίτερα ο Ricardo Magón. Οι Ζαπατίστας υιοθέτησαν το σύνθημα "Γη κι Ελευθερία" και ζήτησαν τη συνεργασία του PLM. Όσες αναρχικές πολιτοφυλακές είχαν απομείνει στο βόρειο Μεξικό, μετακινήθηκαν στο νότιο τμήμα της χώρας και ενσωματώθηκαν στο στρατό του Ζαπάτα.

Το 1912, ο Magón καταδικάστηκε σε 2 χρόνια φυλάκισης. Λίγο αργότερα, ο στρατηγός Huerta δολοφόνησε τον Madero και επέβαλε δικτατορία. Ο Ζαπάτα και ο Βίγια ένωσαν τις δυνάμεις τους με αυτές του αστού Carranza, ενάντια στη νέα δικτατορία. Το 1914, ο Magón αποφυλακίστηκε κι αμέσως στράφηκε ενάντια στον Carranza, δηλώνοντας πως επρόκειτο για ένα νέο υποψήφιο τύραννο. Πράγματι, όταν οι ενωμένες δυνάμεις των Ζαπάτα, Βίγια και Carranza κατέλαβαν την πόλη του Μεξικού κι εκδίωξαν τον Huerta, οι προθέσεις του τελευταίου έγιναν φανερές και ο Ζαπάτα στράφηκε εναντίον του. Αναζητώντας νέες συμμαχίες, ο Carranza εξαγόρασε τους ηγέτες της εργατικής ομοσπονδίας "Casa del Obrero Mundial" (οι οποίοι μάλιστα δήλωναν αναρχοσυνδικαλιστές!) και υποσχόμενός τους οικονομική στήριξη των συνδικάτων και εισαγωγή φιλοεργατικής νομοθεσίας, τους έπεισε να σχηματίσουν ένοπλες ομάδες ενάντια στους "καθυστερημένους και αναχρονιστικούς" Ζαπατίστας. Το 1916 ο Carranza έγινε πρόεδρος του Μεξικού και έθεσε τα θεμέλια της κυριαρχίας του κράτους-κόμματος που κάτω από διάφορες ονομασίες συνεχίζεται μέχρι σήμερα στο Μεξικό. Ο Ζαπάτα συνέχισε τον αγώνα μέχρι το 1919, όταν δολοφονήθηκε μετά από προδοσία. Ο Magón είχε καταγγείλει από την αρχή τη στάση της "Casa del Obrero Mundial". Το 1918, από το Λος Άντζελες των ΗΠΑ, ο Magón και το οργανωτικό συμβούλιο του PLM απήχθησαν ένα κάλεσμα "προς τα μέλη του PLM, τους αναρχικούς ολόκληρου του κόσμου και τους εργάτες" με το οποίο ζητούσαν την υπεράσπιση της μεξικάνικης επανάστασης και την εξαπλώση της επανάστασης σε όλο

τον κόσμο: "Σύντροφοι: η στιγμή είναι κρίσιμη. Βρισκόμαστε στα πρόθυρα των δραματικότερων πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων που έχει καταγράψει η ιστορία, της μαζικής εξέγερσης ενάντια στις υπάρχουσες συνθήκες. Σίγουρα θα πρόκειται για μια τυφλή ορμητικότητα των μαζών που υποφέρουν. Αναμφίβολα, θα είναι μια χαωτική έκρηξη οργής, που δεν θα καταφέρουν να εμποδίσουν ούτε τα όπλα των φρουρών ούτε οι κρεμάλες των δημίων. Θα είναι μια πλημμύρα που θα γεννηθεί από τις αδικίες και την πίκρα και μέσα στο χάος που θ' ακολουθήσει, νέοι τύρρανοι θα γεννηθούν, γιατί σε τέτοιες περιστάσεις διάφοροι απατεώνες μετατρέπονται σε ηγέτες (...) Για να πετύχει η εξέγερση χωρίς ασυνείδητα να δημιουργήσει νέες αλυσίδες που θα ξανασκαλωθούν στους ανθρώπους, είναι αναγκαίο εμείς, που δεν πιστεύουμε στις κυβερνήσεις, που θεωρούμε πως κάθε κυβέρνηση είναι μια νέα τυρρανία που υπάρχει για να προστατεύει τους ισχυρούς, να αξιοποιήσουμε όλες τις περιστάσεις για να διαδώσουμε το ιδανικό της αναρχίας, το μόνο ανθρώπινο, το μόνο δίκαιο, το μόνο αληθινό (...) Δράση, δράση και περισσότερη δράση, είναι αυτό που απαιτείται. Ο καθένας και η καθεμία που αγαπούν το ιδανικό της αναρχίας ας το διαδώσουν με αποφασιστικότητα, χωρίς να αναλογιστούν κινδύνους και συνέπειες. Εμπρός σύντροφοι, και το μέλλον θα ανήκει στα ιδανικά μας.

Γη κι Ελευθερία!"

Ευτυχισμένες οι καρδιές που μέσα τους ριζώνει η διαμαρτυρία. Εξέγερση και ανυποταξία! Αυτά είναι τα λουλούδια που όλοι μας ποτίσαμε από τις Βαδίζουμε προς τη Ζωή. Αυτό δίνει κουράγιο στους σκλαβωμένους, ξυπνάει τον γίγαντα, ωθεί τους γενναίους να μην υποχωρούν. Η άβυσσος δεν μας σταματά, ο γκρεμός ομορφαίνει όταν σ' αυτόν ξεχύνονται ασυγκράτητα ποτάμια. Αν πεθάνουμε, θα πεθάνουμε σαν ήλιοι, σκορπίζοντας φως.

Ricardo και Enrique Flores Magon, 1916

Το 1893 ο Ricardo έγινε συντάκτης της εφημερίδας "El Democrata" και λίγο αργότερα πήρε το πτυχίο του δικηγόρου. Δεν ασχολήθηκε ποτέ με την δικηγορία. Αντίθετα, αποφάσισε να αφιερώσει όλες τις δυνάμεις του στον αγώνα ενάντια στον δικτάτορα Porfirio Díaz. Το 1900, μαζί με τον αδερφό του Enrique, ίδρυσαν την εφημερίδα "Regeneración", που θα γινόταν το κύριο όργανο του αγώνα ενάντια στην δικτατορία. Λίγο μετά την έναρξη της έκδοσής της, ο Ricardo φυλακίστηκε για τα άρθρα του. Φυλακισμένος, συνέχισε να αρθρογραφεί ενάντια στο καθεστώς. Το 1903, μετά την αποφυλάκιση του Ricardo, τα δύο αδέρφια αυτοεξορίστηκαν στις ΗΠΑ από όπου συνέχισαν την έκδοση της "Regeneración", η οποία μεταφερόταν λαθραία και μοιραζόταν παράνομα στο Μεξικό. Το 1905, η ομάδα που είχε συσπειρωθεί γύρω από την "Regeneración" ίδρυσε το Φιλελεύθερο Μεξικάνικο Κόμμα (PLM), το οποίο ουσιαστικά ήταν μια αναρχική οργάνωση, η οποία, κάτω από την προκάλυψη της ονομασίας του "φιλελεύθερου κόμματος", διεξήγαγε έναν ανοιχτό αγώνα ενάντια στην δικτατορία, ενώ παράλληλα εισήγαγε τις αρχές του ελευθεριακού κομμουνισμού και συγκροτούσε μυστικά σώματα ένοπλων ινδιάνων, τους οποίους οι αδερφοί Magón θεωρούσαν άμεσους συγγενείς του ελευθεριακού κινήματος, λόγω της κουλτούρας και των παραδόσεών τους. Πραγματικά, το PLM και οι αναρχικές ιδέες γνώρισαν μεγάλη απήχηση ανάμεσα στις ινδιάνικες φυλές στην ύπαιθρο, ενώ παράλληλα στις μεξικάνικες πόλεις το "Φιλελεύθερο Κόμμα" αναγνωρίστηκε

που οι επιθέσεις από τις αρχές συνεχίστηκαν, ενώ στο μεταξύ η μεξικάνικη κυβέρνηση είχε επικηρύξει τους αδερφούς Magón με αμοιβή 20.000 δολλάρια για τον καθένα. Το 1907 οι αρχές των ΗΠΑ συνέλαβαν τους αδερφούς Magón και απαγόρευσαν την έκδοση της Regeneración. Οι υπόλοιποι συνεργάτες τους εξέδωσαν στη θέση της την εφημερίδα "Revolución", η οποία κυκλοφόρησε για ένα χρόνο. Το 1908 στο Μεξικό έγινε νέα απόπειρα εξέγερσης, οργανωμένη και πάλι από το PLM, η οποία, παρόλο που πήρε μεγαλύτερη έκταση από εκείνη του 1906, καταστάληκε και πάλι. Ένα τμήμα της μεξικάνικης αστικής τάξης διαβλέποντας το τέλος του δικτάτορα Díaz, άρχισε να συμμετέχει στις αντιδικτατορικές κινήσεις, με στόχο την προετοιμασία μιας διάδοχης κατάστασης, ευνοϊκής για την κυριαρχία. Επικεφαλής αυτής κίνησης των αστών τέθηκε ο Francisco Madero, που πολύ σύντομα καταγγέλθηκε από το PLM ως βασικός εχθρός της επαναστατικής διαδικασίας, παρόλο που ο ίδιος εμφανιζόταν ως σύμμαχος στον αγώνα ενάντια στον δικτάτορα Díaz, και μάλιστα δήλωνε πως μετά την πτώση της δικτατορίας θα σχημάτιζε κυβέρνηση με πρόεδρο τον ίδιο και αντιπρόεδρο τον Ricardo Magón. Το 1910, μετά από ένα κίνημα του οποίου επικεφαλής ήταν ο Madero, στο Μεξικό ξέσπασε γενικευμένη επανάσταση. Τον Αύγουστο του 1910 τα αδέρφια Magón αποφυλακίστηκαν και ξανάρχισαν η κυκλοφορία της Regeneración, με κεντρικό σύνθημα "Γη κι Ελευθερία". Σύντομα τα μέλη του PLM συγκρότησαν ένοπλες αναρχικές πολιτοφυλακές. Η πρώτη

Για το παραπάνω κείμενο, ο Ricardo Magón καταδικάστηκε σε 20 χρόνια φυλάκιση. Για έναν άνθρωπο η υγεία του οποίου ήταν κατεστραμμένη ύστερα από τις αλλεπάλληλες φυλακίσεις, αυτή η καταδική ισοδυναμούσε με θανατική ποινή. Το 1920, η νέα κυβέρνηση του Μεξικού, σε μια προσπάθεια να οικειοποιηθεί το κύρος του Magón, δήλωσε πως θα ασκούσε πιέσεις στην κυβέρνηση των ΗΠΑ για την απελευθέρωσή του, αρκεί αυτός να ζητούσε χάρη. Ο Magón έδωσε την ακόλουθη απάντηση: «Όταν πεθάνω, ίσως οι φίλοι μου γράψουν στον τάφο μου πως "Εδώ είναι θαμένος ένας ονειροπόλος", ίσως οι εχθροί μου θελήσουν να γράψουν "Εδώ είναι θαμένος ένας τρελλός". Κανείς όμως δεν θα μπορέσει να γράψει "Εδώ είναι θαμένος ένας δειλός που πρόδωσε τα ιδανικά του". Το Νοέμβρη του 1922, ο Magón βρέθηκε νεκρός. Δολοφονημένος, είχαν πολλοί. Το Γενάρη του 1923, το σώμα του μεταφέρθηκε στο Μεξικό, όπου ενταφιάστηκε μετά από μια τεράστια πορεία. Το σύνθημα που κυριαρχούσε ήταν "Έδωσε τη ζωή του για την Αναρχία". Την πρωτομαγιά του 1945, μετά από εντολή της μεξικάνικης κυβέρνησης, τα οστά του μεταφέρθηκαν στο πάνθεον των ηρώων του Μεξικού...

Αντίο σύντροφοι, περιφρονώ τη ζωή του σκλάβου!

Ποτέ δεν ικέτευα έναν τύραννο για τη ζωή μου, αν και η ζωή είναι γλυκειά

Αλυσσοδεμένος, βαδίζω ελεύθερος στον θάνατο.

Πεθαίνοντας για το δικαίωμά μου στη γέννηση -καθώς κι ολόκληρου του κόσμου.

Ricardo Flores Magón, λίγες μέρες πριν το θάνατό του

(συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο)

Παίρνοντας Διπλώματα Ευρεσιτεχνίας τής Ζωής

Βιοπειρατεία: πώς να εξασφαλίζεις ελεύθερη πρόσβαση στην κοινή γνώση και στα δώρα της φύσης, έτσι ώστε η συσσώρευση και η κυριαρχία να μπορούν να συνεχιστούν

Οπως συνήθως συμβαίνει με την υψηλή τεχνολογία, η ανάπτυξη στο επίπεδο της βιοτεχνολογίας δεν είναι καθόλου ισομερής στις διάφορες χώρες του κόσμου. Η ακριβή και ιδιαίτερα εξειδικευμένη έρευνα στο πεδίο της γενετικής μηχανικής κυριαρχείται από έναν όλο και μικρότερο αριθμό πολυεθνικών, των οποίων οι διευθύνσεις βρίσκονται στις πλούσιες χώρες του κόσμου, κυρίως στις ΗΠΑ και την Ιαπωνία. Τα τελευταία χρόνια οι γίγαντες της φαρμακευτικής και χημικής βιομηχανίας έχουν σταδιακά απορροφήσει τα ανεξάρτητα εργαστήρια και τις εταιρείες σπόρων και, στις μέρες μας, μία μικρή ομάδα αγροχημικο-φαρμακευτικών συγκροτημάτων ελέγχει το σύνολο της έρευνας στο πεδίο αυτό. Από την άλλη μεριά, στις χώρες που ακόμη χρηματοδοτούνται δημόσια ερευνητικά προγράμματα, η πλειοψηφία των ανεξάρτητων οργανισμών ελέγχεται ουσιαστικά από τη βιομηχανία, η οποία χρηματοδοτεί την έρευνα και χρησιμοποιοί τα εργαστήρια, από κοινού με τα πανεπιστήμια και τα επίσημα ερευνητικά κέντρα. Η βιομηχανία τελικά καθορίζει τα σχετικά με τη διάθεση των δημόσιων επιδοτήσεων και τις ερευνητικές προτεραιότητες, έτσι ώστε να αποκομίζει κέρδη και από τη δημόσια έρευνα. Με την πρόσφατη είσοδο ορισμένων γιγαντιαίων επιχειρήσεων στον τομέα αυτό δημιουργείται μία πολύ ανησυχητική κατάσταση: μια χούφτα πολυεθνικές, με προγράμματα που κάθε άλλο παρά σεβασμό δείχνουν προς τη φύση, κυριαρχεί στη βιοτεχνολογία και, μέσω της τεχνολογίας ελέγχει την παραγωγή τροφής, την υγεία και, τελικά, το ίδιο το μέλλον της ζωής πάνω στον πλανήτη.

Από την άλλη μεριά, ούτε και η ποικιλομορφία της φύσης είναι ισομερώς μοιρασμένη. Και τι έκπληξη! Στην περίπτωση αυτή το πλεόνασμα βρίσκεται στις φτωχότερες περιοχές του κόσμου, οι οποίες φιλοξενούν το μεγαλύτερο μέρος του βιολογικού πλούτου της γης. Ένα μεγάλο ποσοστό της βιολογικής ποικιλομορφίας, της εκπληκτικής ποικιλίας των διαφόρων μορφών ζωής, συναντάται στις τροπικές και τις υποτροπικές περιοχές. Έχει εξακριβωθεί πως τα 4/5 του βιολογικού πλούτου του πλανήτη βρίσκονται στις περιοχές του αποκαλούμενου τρίτου κόσμου. Εκεί επίσης εντοπίζονται και τα επίκεντρα κάθε ποικιλίας φυτικών τροφών, από αυτές που είναι απαραίτητες όχι μόνο για τη γεωργία των πλούσιων χωρών, αλλά και για την κάλυψη όλων των αναγκών σε παγκόσμιο επίπεδο. Και στην περίπτωση αυτή, εφόσον η ποικιλομορφία της Φύσης, όπως και η μουσική, είναι μέρος της ζωής και της κουλτούρας των κατοίκων αυτών των περιοχών, πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι όταν λέμε Φύση, μιλάμε και για τις γυναίκες και τους άνδρες και τις κοινότητες. Οι γεωργικοί ιθαγενείς λαοί σε όλον τον κόσμο έχουν συμμετάσχει στην εξέλιξη και τη φροντίδα όλης αυτής της ποικιλομορφίας. Στις Άνδεις, ένα από τα επίκεντρα των ποικιλιών καλαμποκιού και πατάτας, οι γεωργοί μιλούν με τη μητέρα γη, μιλούν με τις πατάτες και με το καλαμπόκι, και η φροντίδα για την ποικιλομορφία είναι μέρος της κουλτούρας τους και της οπτικής τους για τον κόσμο. Και η γνώση της έντασης και του ρυθμού που απαιτείται για καλλιέργεια των δώρων της φύσης και για τη σωστή τους χρήση (αυτό που στη δύση θα αποκαλούσαμε, ίσως, οικολογία και λελογισμένη διαχείριση) είναι, γι αυτούς, συλλογικό κτήμα των τοπικών κοινοτήτων.

Ωστόσο, το σύστημα της πατέντας (διπλώματος ευρεσιτεχνίας) αναγνωρίζει μόνο τα

δικαιώματα και τη γνώση των αλάνθαστων λευκοντυμένων ερευνητών του εργαστηρίου, οι οποίοι υποστηρίζονται από μία στρατιά δικηγόρων. Το σύστημα αυτό περιθωριοποιεί τους λαούς που έχουν αναπτύξει, έχουν διαφυλάξει και έχουν μεταδώσει στις επόμενες γενιές αυτόν το συλλογικό πλούτο.

Οι πατέντες είναι η ιδανική φόρμουλα για τη νομιμοποίηση μιας απίστευτης βιοπειρατείας. Την ίδια στιγμή που το πολυεθνικό κεφάλαιο απολαμβάνει δικαιώματα αποκλειστικής εκμετάλλευσης των "εφευρέσεων" του, διακηρύττει υπέρ της ελεύθερης πρόσβασης στο γενετικό πλούτο του τρίτου κόσμου, που είναι κληρονομιά όλης της ανθρωπότητας. Οι χρυσοθήρες του παρελθόντος έχουν πρόσφατα ξεκινήσει μία σταυροφορία για την προστασία της βιολογικής ποικιλομορφίας. Ομάδες ειδικών χτενίζουν παραποτάμους, παραλίμνιες, δασικές και απομακρυσμένες παρθένες περιοχές, για να βρουν το πολύτιμο βιολογικό υλικό που αρχίζει να εμφανίζεται σαν το κλειδί των μεγάλων επιχειρήσεων του μέλλοντος. Οι προσπάθειες για την προστασία των ιδιαίτερων της Φύσης και τη σύναξη του καταλόγου των ειδών που σπανίζουν έχουν πλέον εκλάβει μία νέα διάσταση: οι προστατευόμενες περιοχές είναι δεξαμενές ενδιαφέροντος

γενετικού υλικού και οι τοπικοί πληθυσμοί γίνονται ακούσιοι οδηγοί των εταιρειών Merck, Novartis, Monsanto... εξυπηρετώντας τα επιχειρηματικά τους σχέδια.

Τα τελευταία χρόνια έχει αποδοθεί ένας μεγάλος αριθμός από πατέντες των πιο σημαντικών φυτικών ειδών - τα περισσότερα από αυτά προέρχονται από το νότο. Μόνο το καλαμπόκι, ο χρυσός καρπός των ιθαγενών της Αμερικής και η τρίτη σε παραγωγή βασική τροφή σήμερα, υπόκειται πλέον σε 138 πατέντες, από τις οποίες, μάλιστα, το 60% ανήκει σε 14 αγροχημικές πολυεθνικές.

Υπάρχει επίσης ένα τεράστιο φαρμακολογικό ενδιαφέρον για τα φυτά και τα παράγωγά τους που βρίσκονται σε δασικές και σε απομακρυσμένες περιοχές. Ανάλογο ενδιαφέρον γι αυτά εμφανίζουν και κρατικοί οργανισμοί, που αποκομίζουν κέρδη από τη γνώση των ιθαγενών πάνω στις ιατρικές ιδιότητές

Ορισμένα σημαντικά δεδομένα

- Περίπου το 45% της παγκόσμιας οικονομίας βασίζεται στη βιοτεχνολογία.
- Το 70% του παγκόσμιου πληθυσμού εξαρτάται ευθέως από τη γεωργία για τη συντήρησή του.
- Πάνω από το 90% της ανά τον κόσμο βιολογικής ποικιλομορφίας βρίσκεται καταφύγιο στις τροπικές και υποτροπικές περιοχές του Νότου. Η γενετική ποικιλομορφία των φυτών, των ζώων και των μικροοργανισμών που ζουν και αναπτύσσονται στα δάση, στις πεδιάδες και κοντά σε υδάτινες περιοχές του Νότου ειδικά, είναι η "πρώτη ύλη" για την ανάπτυξη των νέων γεωργικών, φαρμακευτικών και βιομηχανικών προϊόντων.
- Το 95% των βιοτεχνολογικών πατεντών ανήκει σε πολυεθνικές εταιρείες ή κυβερνητικούς οργανισμούς του Βορρά.
- Το 1995 οι παγκόσμιες πωλήσεις αγροχημικών προϊόντων έφτασαν τα 29 δισεκατομμύρια δολάρια. Τα 10 πρώτα αγροχημικά συγκροτήματα κατείχαν το 81% της αγοράς.
- Η παγκόσμια αγορά της φαρμακοβιομηχανίας έχει τζίρο 197 δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο. Οι 10 πρώτες εταιρείες κατέχουν το 43% της αγοράς.
- Οι παγκόσμιες πωλήσεις φαρμακευτικών προϊόντων φτάνουν τα 43 δισεκατομμύρια δολάρια το έτος. Η αξία των θεραπευτικών φυτών του Νότου που χρησιμοποιεί η φαρμακοβιομηχανία του Βορρά υπολογίζεται σε 32 δισεκατομμύρια δολάρια το έτος (μετριοπαθής υπολογισμός).
- Το γραφείο πατεντών των ΗΠΑ έχει εκδώσει πάνω από 1200 πατέντες (διπλώματα ευρεσιτεχνίας) πάνω σε ανθρώπινες γενετικές συχνότητες και τουλάχιστον 100 πατέντες πάνω σε ανθρώπινους κυτταρικούς τύπους.
- Η παγκόσμια αγορά ανθρώπινων ιστών και παραγώγων προϊόντων έχει τζίρο 428 εκατομμύρια δολάρια το χρόνο, που υπολογίζεται ότι θα πολλαπλασιαστεί τα επόμενα χρόνια (λέγεται ότι θα φθάσει το 1 δισεκατομμύριο το έτος 2002).
- Η εταιρεία Novartis, μία από τις δέκα μεγαλύτερες πολυεθνικές βιοτεχνολογίας, είναι πρώτη σε παγκόσμιο επίπεδο στον αγροχημικό τομέα, είναι η δεύτερη βιομηχανία σπόρων στον κόσμο και βρίσκεται στην τρίτη θέση στον φαρμακευτικό τομέα.

Στοιχεία του RAFI (Rural Advancement Foundation International)

των τοπικών ειδών. Η νέα φιλοσοφία "της προστασίας της φύσης" είναι η "επαναξιολόγηση" της αξίας της βιολογικής ποικιλομορφίας. Για να δώσουν κίνητρα για την "προστασία της φύσης", επαναξιολογούν την αξία ως τιμή (αγοραστική αξία) και μεταφέρουν την ευθύνη της μέριμνας για τη βιολογική ποικιλομορφία από τις τοπικές κοινότητες στις πολυεθνικές. Έχουν γίνει λοιπόν διάφορες συμφωνίες ανάμεσα στις φαρμακευτικές εταιρείες και τις κυβερνήσεις, ή ακόμη και απευθείας με τις τοπικές κοινότητες, οι οποίες διακολύνουν την εξαγωγή πολύτιμου βιολογικού υλικού... για το οποίο οι πολυεθνικές, αφότου το αναλύσουν στα εργαστήριά τους, εξασφαλίζουν δίπλωμα ευρεσιτεχνίας! Η Merck, για παράδειγμα, έχει συμφωνήσει με την κυβέρνηση και με ένα εθνικό ινστιτούτο "προστασίας της φύσης" για την εξερεύνηση των εθνικών πάρκων της Κόστα Ρίκα. Η συμφωνία επιτρέπει στη χημική βιομηχανία να αποκτήσει πατέντες πάνω στο βιολογικό υλικό που την ενδιαφέρει. Ο μακρύς κατάλογος των φυτών και των θεραπευτικών παραγώγων τους που προέρχονται από περιοχές του τρίτου κόσμου και πάνω στα οποία έχουν αποδοθεί πατέντες, διηγείται τη ντροπιαστική ιστορία των νέων ληστών του συλλογικού πλούτου και της γνώσης των ιθαγενών λαών.

Οι ίδιες οι ιθαγενείς κοινότητες έχουν γίνει διαφιλονικούμενη λεία των άπληστων βιομηχανιών βιοτεχνολογίας. Το σχέδιο "Vampire" (Σχέδιο Αθώπινης Γονιδιακής Ποικιλομορφίας) είναι μία πρωτοβουλία που χρηματοδοτείται από αρκετές χώρες (μεταξύ άλλων από τις ΗΠΑ και την Ευρωπαϊκή Ένωση) και έχει σαν στόχο να πραγματοποιηθούν δειγματοληψίες από περίπου 700 κοινότητες ιθαγενών από τις πέντε ηπείρους. Το πώς ορίζονται οι απειλούμενοι ιθαγενείς πληθυσμοί από τους συντάκτες του σχεδίου δίνει μία ιδέα για το σεβασμό και την ευαισθησία που δείχνεται απέναντι στους λαούς αυτούς. Οι ιθαγενείς ορίζονται ως "Απομεινάρια ιστορικού ενδιαφέροντος, στα οποία πρέπει να διενεργηθεί δειγματοληψία πριν αυτά εξαφανιστούν ως ολοκληρωμένες κοινότητες, ώστε να διατηρηθεί η γνώση του ρόλου τους στην ιστορία του ανθρώπινου είδους". Συχνά το γενετικό υλικό συλλέγεται χωρίς να το γνωρίζει ο "δωρητής", τα δείγματα αποθηκεύονται σε "γενετικές τράπεζες" στις χώρες που χρηματοδοτούν το πρόγραμμα και, προφανώς, έχουν πρόσβαση σε αυτά η βιομηχανία και οι στρατιωτικοί ερευνητικοί οργανισμοί. Δεδομένων μάλιστα των τεράστιων συμφερόντων που συνδέονται με τα δικαιώματα πατέντας πάνω σε ανθρώπινο γενετικό υλικό, έχει αναπτυχθεί ένας τεράστιος αριθμός επιχειρήσεων εξειδικευμένων στο κυνήγι ανθρώπινων γονιδίων. Πάνω στο υλικό αυτό αποκτούν διπλώματα ευρεσιτεχνίας, ώστε να τα παζαρέψουν αργότερα με τα μεγάλα φαρμακευτικά συγκροτήματα. Ο γερμανικός γίγαντας Behring Ingelheim έχει πληρώσει 70 εκατομμύρια δολάρια για μια πατέντα πάνω σε ενδιαφέροντα γονίδια που βρέθηκαν στους κατοίκους του μικρού νησιού Tristan de Cunha από μία ιατρική ερευνητική ομάδα της Καλιφόρνια. Έχουν γίνει επίσης αποδεκτές διεκδικήσεις πατέντας πάνω στον κυτταρικό τύπο μιας γυναίκας Guaymí από τον Παναμά και ολόκληρων κοινοτήτων των νησιών Salomon και Νέα Γουινέα. Στην τελευταία περίπτωση η απόδοση της πατέντας ανακλήθηκε, όμως η προσωπικότητα των ατόμων αυτών και η κουλτούρα των κοινοτήτων έχουν προσβληθεί ανεπανόρθωτα...

label Bermejo
"Coordinatore Ecologista Cantabra"
Μάιος 1997

Μετάφραση: B.E.